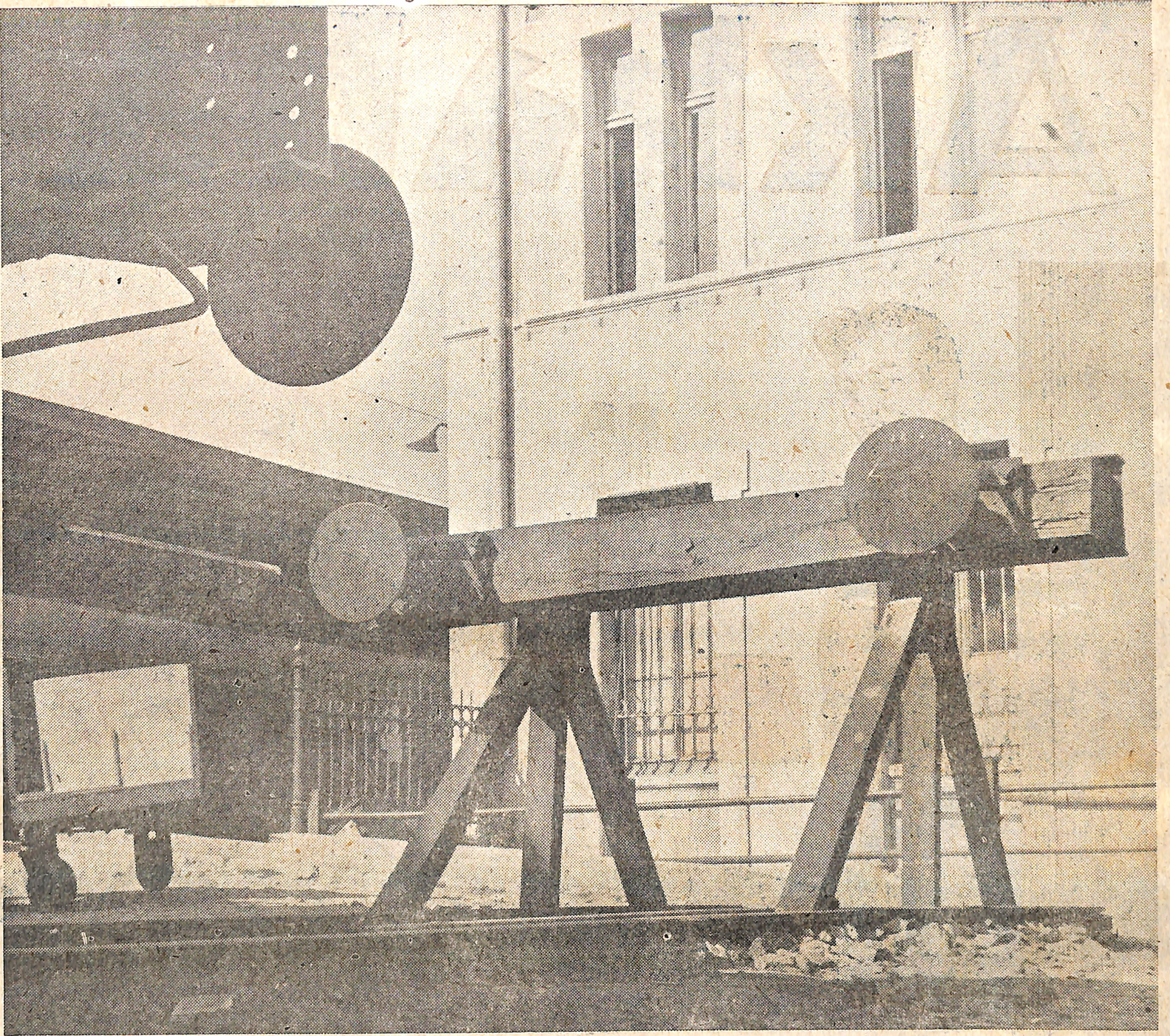
Akbaba



Mithatpaşa stadında gece maçları başladı. — Gazeteler —

— **Yoook küçük bey, gece maçları yalnız bu sahada!..**



Her tedbir emniyet için...

Tasarruflarınızı TÜRKİYE İŞ BANKASI'na yatırmakla paranızı emniyet altına almış olursunuz... aynı zamanda, senenin en zengin ikramiye çekilişlerinde şansınızı denersiniz. Üstelik % 6,5'a kadar faiz alırsınız.

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya, vadeli hesaplarda her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir. Kur'a numaralarınızı keşidelerden 15 gün evvel hesabınızın bulunduğu Şubemizden öğrenebilirsiniz.

12 Haziran Çekilişinde:

20 APARTMAN DAİRESİ
2 ADET 100.000 TL.
30 ADET 5.000 TL.
200 ADET 1.000 TL.

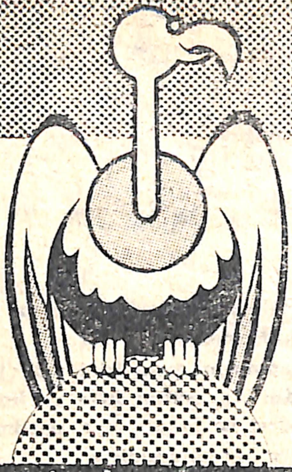
ve 10.000 talihliye
çeşitli para ikramiyeleri
cem'an

2 MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akbaba



SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Rıfat Ilgaz, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 37
12 Nisan 1962
YIL : 40

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Nadir Nadi'ye iki cevap!

NADİR Nadi, hiç sektirmeden okuduğum bir başyazarımızdır. Kalemi, zaman zaman yeni bir rekor çizer: Kendi fikir düzeyini aştığını görürüz. Ama, hiç bir gün, bu çizginin altına düşmez.

Belki de ilk defa, bir yazısı üstünde, şaşkınlığa benzer bir yadırgayışla durdum. Değerli başyazar «Halk ne yapsın?» başlıklı bu yazısında, devlet plânlama dairesinin baş uzmanı Timbergen'in bir demecini inceliyordu.

Hollandalı iktisat Profesörü, son basın toplantısında, önümüzdeki beş yıl içinde göstereceğimiz plânlı çalışmalarla millî gelirimizin önemli bir artış göstereceğini anlatırken - belki de sesini kalınlaştıra kalınlaştıra ve harflere basa basa - ancaak, demiş!

Bu ancakın alt tarafı şudur:

— «Başarılı bir sonuca varabilmeniz için, halkın fiilen plâna yardım etmesi, plânı benimsemesi, kendi plânı olduğunu bilmesi lâzım....»

İşte sayın Nadir Nadi, baş uzmanın bu sözlerini yadırgıyor ve soruyor:

— «Halkın plâna yardım etmesi» ne demek?.. Doğrusu bu noktayı anlıyamadım!

Bu satırları okurken, genç üstadın, özel konuşmalarda, yüzünde sık sık beliren sevimli hayreti görür gibi oldum... Ama, benim yüzümde de bu hayretten daha az olmıyan bir hayretin yelpazesi açılarak...

«Halkın plâna yardım etmesi, plânı benimsemesi, kendi plânı olduğunu bilmesi» ne demek mi?..

Edebiyatımızın eski sanat oyunlarından bir «tecahül-ü ârifâne» vardır. Bana öyle geldi ki, Nadir Nadi dostumuz, bu sorusuyla, politika edebiyatımıza böyle bir sanat şakası getiriyor!

Ama, şaka bile olsa, biz yine konunun üstünde, bir mizah dergisine yakışan ciddilikle duralım:

Kurtuluş savaşından Atatürk devrimlerine kadar hangi işimiz vardır ki, ancak halkın benimsemesiyle başarıya erişmemiş olsun?. Bazı köylerimizde, çocukları okula gelmeye zorlıyan öğretmenlerin nasıl kıyasıya dövüldüklerini gazetelerde okuyoruz. Analar, babalar, öğretmenin bu çabasını benimsemezlerse, bütün Millî Eğitim plânları boşunadır... Küçücük yerimi, daha başka örnekler sayarak doldurmayım, değil mi?

Profesör Timbergen'in sözleri bu yönden hafife alınacak bir dilek sayılamaz...

Plânı halkın benimsemesi, önce, halk topluluklarını çevreleri içine alan dört partinin benimsemesiyle başlar. Oy avcılığı iliklerine işleyen politikacılarımızdan böyle bir jest bekliyebilir miyiz?

Son günlerin iki olayı, Cumhuriyet başyazarına iki ayrı cevap verdi. Biri, Bayındırlık Bakanı Emin Paksüt'ün köy yolları yapımı için aldığı karardır. Sayın Paksüt, köyleri bir an önce yola kavuşturmak için vatandaş yardımına el uzatıyor. Diyor ki:

«Biz köy yollarını yapacağız. Devletin bu çabasına, kendi öz gücünü de katan, bize koluyla, emeğiyle, alın teriyle yardımcı olmayı istiyen köyler olursa, onların yolları öncelikle ele alınacaktır.»

İşte, Devlet Plân Dairesi baş uzmanı'nın sayın Nadir Nadi'ye tuhaf görünen dileği budur: Köyleri yola kavuşturma plânını halka benimsetmek!

Köy kahvesinde çubuk tüttürerek: «Yollarımı devlet baba yapsın, ben türkü çağıra çağıra geçeyim» diye beklersek, kimbilir kaç takvim eskitiriz...

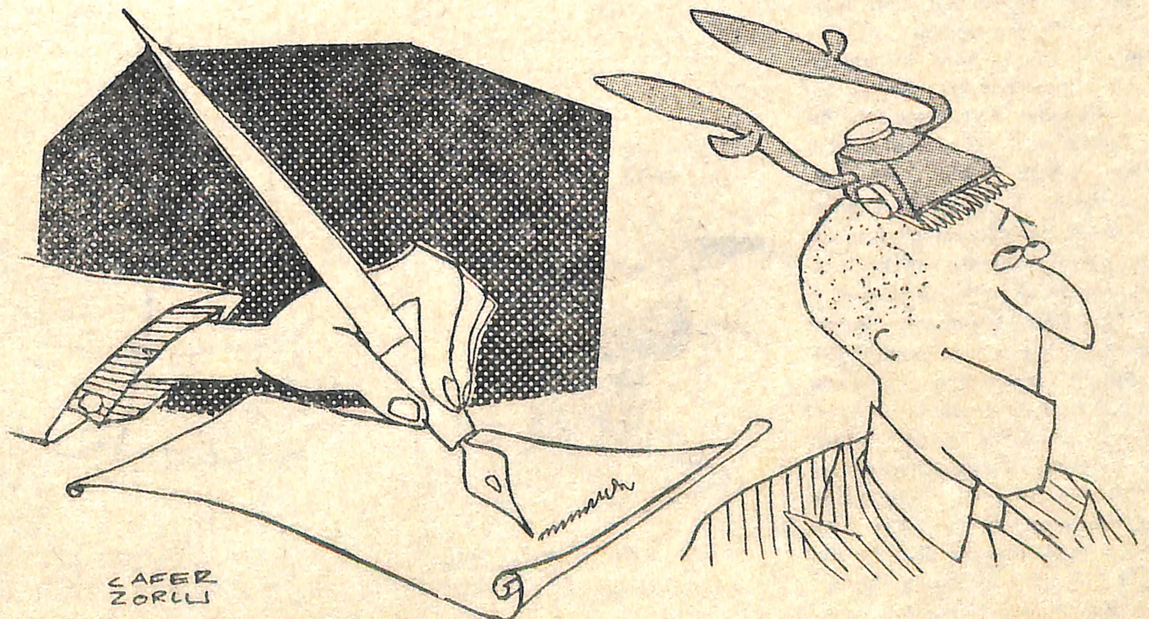
Bu teklifi, yalnız iktidarın yarısını paylaşan A.P. değil, iki karşı parti de dil ve gönül birliğiyle benimsediği ve halka benimsettiği gün, Profesör Timbergen'in dileği yerine gelmiş demektir.

E, böyle mi oldu?.. Gazetelerden, anlatılmaz bir iç sızısiyle öğreniyoruz ki, Koalisyon dışı partilerin sözcüleri değil, iktidarın yarı sahibi A.P., bu Bakanlık teklifini «Angarya» diye adlandırıyor ve sayın Gümüşpala da İsmet İnönü'ye sunduğu cakalı bir parti önergesinde bu projenin «Anayasa ile bağdaşamıyacağını» ilân ediyor.

İşte, bu da, yine Plân Dairesi baş uzmanı'nın sayın Nadir Nadi'ye tuhaf görünen dileğini çelen bir karşı koyuştur: Köyleri yola kavuşturma plânını halka benimsetmemek!

Ben umardım ki, sayın Nadir Nadi'ye yetkili kalemler cevap versin.. Ne yazık ki, biri «halkın benimsemesini» dileyen, öbürü «halkın benimsememesini» savunan iki olay üstada «tatlı - acı» iki cevap verdi!

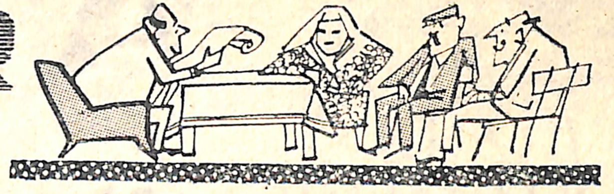
Yusuf Ziya ORTAÇ



Al eline kalemi... Yaz başına geleni!

MUHAFAZAKÂR PARTİ

Adnan Veli



AVUKAT Naşid'in yazıhanesinde toplanmışlardı. Günlerden beri yapılan hazırlıklardan sonra, Muhafazakâr Partinin tüzüğünü görüşüp karara varacaklardı.

Kurucular arasında, Emlâk Komisyoncusu Zülküf, Oto kilitçisi Bekir, Dördüncü İcradan emekli Başkâtip Niyazi, ev kadını Mihrünnisa, «Mercan İğne Yorgancısı» Abdülkadir, Şafak Matbaası başmürettibi Yusuf Ceylân, Gureba Hastahanesinin pansumancılarından Sarı İdris, Karyoka Nebahat'in üveyi anası Bıyıklı Behire, bir de Perşembe Pazarında züccaciyeci Hacı Ökkeş bulunuyorlardı.

Avukat Naşid, masanın başına oturmuştu. Ötekiler de iskemlelere, kanapelere çepeçevre sıralanmışlardı.

Lider, sağ elinin serçe parmağı ile, kulağının içini iyice çalkalayıp, parmağını pantalonunun dizine sildikten sonra, konuşmıya başladı:

— Sayın arkadaşlarım.. Burada ulvî ve mukaddes bir memleket hizmeti için toplandık. Memleketimizde doğan Demokrasi Güneşinin nurlu ışıkları altında çalışarak, eski günlerin nimetlerine bir an önce kavuşmak düşüncesi, hepimizi bir araya getirmiş bulunuyor. Binaberin, herkes burada fikrini, arzusunu, iştiyakını sarahaten ifade ve beyan ile, Partimizin mânevî değerler üstünde yükselmesini temin eylemek gayesine hizmet edecektir. Esasen siyasî sahada, böyle bir partinin boşluğu da hissedilegelmektedir.

Biliyorsunuz ki, son zamanlarda büyük bir ahlâk krizi geçirmekteyiz.

Kuruculardan Karyoka Nebahat'in üveyi anası Bıyıklı Behire söze karıştı:

— Aaaaah ah abukat bey evlâdım, tam da nasırımızın üzerine bastın. Ne yapıp yapıp, bu ahlâka bir çare bulmalıyız biz.. Benim başımda, Nebahat diyerekten bir Allahın belâsı var. Cehennemin zebânilerine verecek hiçbir cevabı kalmamış artık.. Evin içinde hamam lifinden tut da, oğlanın cilet makinasına varıncaya kadar, mekruh etmedik şey bırakmadı... Ama sırf o değil ki.. Şimdiki zamanda kıçına tenteneli bir don giyen, kendini Kösem Sultan zannediyor. Geçende Zülküf Efendi de gazetede okumuştu. Artık taksilerin içinde edepsizlikler başlamış. Zaten Kitapta yeri var.. Hallacı Mensur'un çıkmasına yakın, olacakmış bunlar.. Evvel Allah şu partiyi kuralım da, şu ortalığa da bir çeki düzen verelim artık abukat bey oğlum.. Bıktım usandım rezillikten.. Zaten bu işe biz önayak olmasak, hiç kimsenin akıl edeceği yok bunu..

— Hakkınız var hemşire hanım.. Biz zaten şimdi partinin tüzüğünü hazırlarken, bütün bu hususları nazarı itibara alacağız. Partinin ilk umdesi ahlâka taallûk eder. Bu cümleden olarak hazırladığım birinci maddeyi, isterseniz aynen okuyayım..

— Okuyun bakalım..

— Muhafazakâr Partinin umdei asliyyesi, memleketteki ahlâksızlıklarla mücadele etmek, gece kulübü ve bandı men'eylemek, dansı, cazpaviyon nam mahalleri seddetmek, kadınların salâ vaktinden sonra sokaklarda dolaşmalarını müeyyidatı cezaiyyeye bağlamak, Taksim'deki Eptalofos nâm kahvenin önünde temerküz ve icrayı faaliyet eden dellâlini muhabbetin içtimaatını men ve kendilerini teb'idi cem'iyyet eylemek, setri avredi temin ile sitiriptiz nâm rezaletleri ikaa teşebbüs ve şitab edenleri mücazatı şedide ile tecrim eylemek, kadın ve erkeklerin deniz hamamlarını tefrik ile Boğaziçinde sahil imtidadınca kâin ve turistik sıfatını haiz otellerin kâffesini seddeylemek ve neticei hüküm olarak, her veçhile ve suretle ahlâkın teâlisini mümkün kılmaktır..

Kuruculardan Arnavut Niyazi atıldı:

— Bre abukat bey, yaz bir madde de benim için.. Şu Kadeş vapurunun namusunu temizlemek için vallahi, vapuru batırmaktan başka çare kalmamıştır diye yazasın be kardeşim..

Şafak Matbaasının başmürettibi Yusuf Ceylân söze karıştı:

— Abe vapuru yazıncak, taksileri unutıyır mısın?.. Hepten taksileri de içine kuyasın bu alâksızlığın.. Melmeket batıyrı be...

Avukat Naşid cevap verdi:

— Efendim, birinci umdemiz, ahlâksızlıkla mücadele olduğuna göre, bunun teferruatı tatbikatta yer alacaktır şüphesiz.. O itibarla, her birinin yegân yegân tâdadına lüzum görmedim. Müsaade buyurursanız, ikinci maddeyi okuyayım efendim.. Madde şu:

«Ecdadımızın mefahirini sıdk ile muhafaza ,ve âsârını ibka ve imârethaneleri ve evkafı ihya, partimizin diğer bir umdesidir..»

«Mercan İğne Yorgancısı» Abdülkadir dedi ki:

— Haçan imaretâneyi yeniden açay misun?.. Ehalinin yemeyini parasız verecey misun?..

— Efendim, yani, demek istiyorum ki, Belediye olsun, İ.E.T.T. olsun, Denizcilik Bankası olsun, bu gibi imârethaneleri bir çatı altında toplayıp ihya etmeyi düşünüyoruz. Bunlar, muhafazakâr görüşün icaplarıdır. Malûm ya, partimiz, konservatör bir partidir..

Bıyıklı Behire atıldı:

— Nasıl konserveter partisi abukat bey?.. Konserve partisi mi bu?

— Eveeeet, tabiii... Konserve kelimesi de zaten muhafaza etmekten gelir. Bizim partimiz konservatör olacaktır.

— Ben geçende bakkaldan bir kutu yaz türlüsü aldım, bozuk çıktı kör olasıca.. Ne patlıcanı patlıcan, ne kabağı kabak.. Konserveter partisi olursak, şu konserveleri de bir hale yola koyalım bari..

— Tabiî, o husus, iktisadî görüşümüze uygundur.. O da olacaktır elbet..

Oto kilitçisi Bekir söze katıldı:

— Madamiki konserveter partisiyez biz, konserveter mektebinde gızlarınnan erkekler barabar okir, bahçada gezir, her işi barabar yapir. Müslümanliga sigar mi bu?.. Konserveter mektebini kapamali..

— Efendim bunlar, tatbikata ait meselelerdir. Biz şimdi prensipleri koyuyoruz, işin tatbikatı, iktidara geçtikten sonra..

Gureba Hastahanesinin pansumancısı Sarı İdris atıldı:

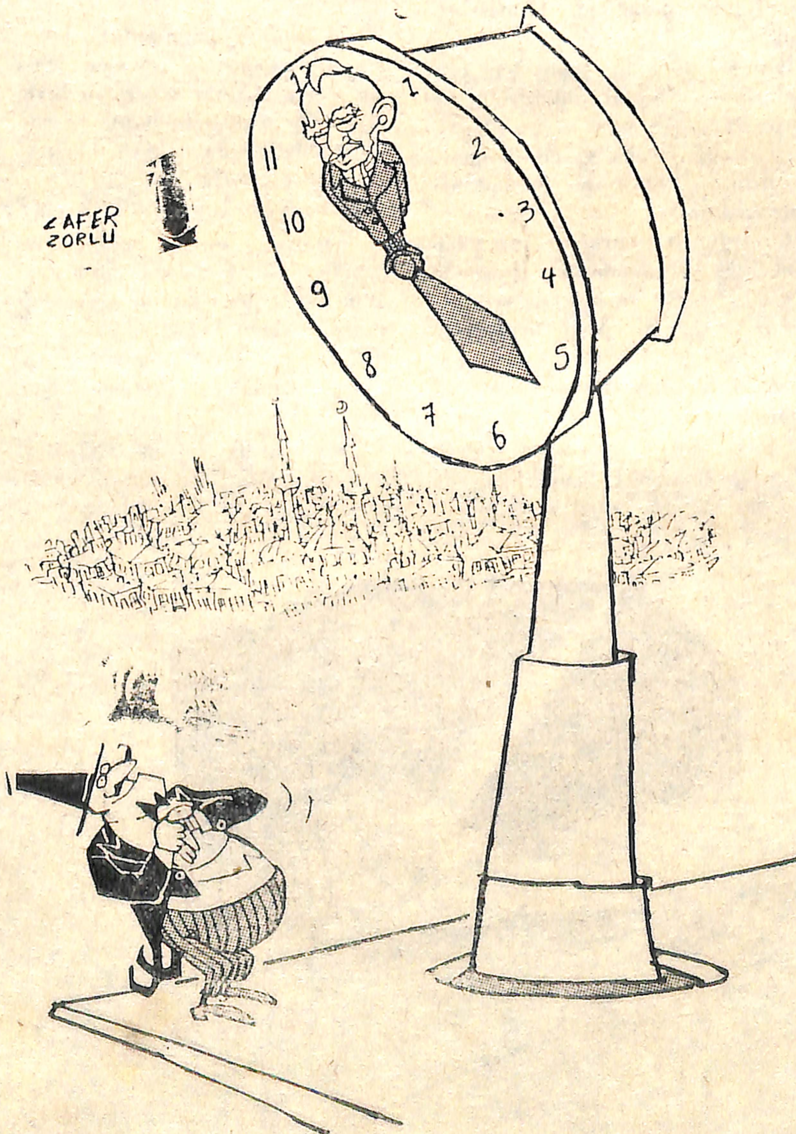
— Eyi emme abugat bey, pirensibinen yörümeyyo bu işler.. Ben şinciyedek dört partiye girdim, çıktım.. Bu beşincisi.. Hiç birinde pirensip deyi bir şey duymadım.. Esas parti dimek, yeyip içmek, azcık eğlenmek, üç göz odalı bi ev sâbisi olmak, ondan sonracığıma da boş vakit galınca melmekete hizmet itmek dimektir.. Bizim partimiz de pirensipsiz ossun varsın..

Avukat kaşlarını çattı:

— Yooo öyle değil, prensipsiz parti olmaz. Her partinin prensibi vardır, lâkin bir kenarda durur, kullanılmaz..

Bıyıklı Behire tamamladı:

— Zaar bu pirensip, misafir yorganı gibi bir şey... Her daim kullanılmıyor da, misafirden misafire çıkarılıyor.. Bizimki de öyle olsun.. Nasıl olsa partimizin bir binası o-



Memleket saat âyarı!

lacak.. O binaya taşınınca, pirensipleri de sandık odasına yerleştiririz.

— Hah, tamaaam? Bakın her meselede anlaşıyoruz demektir. Zaten memleket, yurttaşlar arasında düşünce birliği olunca kalkınır. Biz de burada, ayni düşünce ve prensiplere.. neyse, prensip bir kenarda dursun, ayni düşüncelere sahip insanlar olarak memleket hizmetine şitap etmiş bulunuyoruz. Gayret bizden, tevfik Allah'tan...

Arnavut Niyazi dayanamadı, nârâyı patlattı:

— Ha berekeeeet! Bre bre breee..

Lider Avukat Naşid, misafirlerine döndü:

— Partimizin iktisadî, ziraî, içtimaî, ruhî, felsefî, coğrafî, kimyevî umdelerini de maddeler halinde tesbit etmiş bulunuyoruz. Ama misafirlerimizi biraz yorulmuş görüyorum.. İsterseniz, birer çay içip ondan sonra müzakereye devam ederiz efendim.

Yerinden kalkıp kapıya doğru giderken, Şafak matbaasının baş mürettibi Yusuf Ceylân onu durdurdu:

— Abe abukat bey!.. Kim koyiyri bu partinin sermayeciğini ba?..

Yorgancı Abdülkadir cevap verdi:

— Haçan piner lira sermaye koyacaymizu temedi mi abukat bey?

— Abe bin lirayi nereden bulur bu müslümancık?..

— Sen tükâncı teyil misun?.. Esnafliyi bilmez misun?..

Naşid bey tamamladı:

— Öyle ya, siz esnaf adamsınız.. Dükkân açarken sermayeyi kim koyar?.. Parti de ayni, dükkân gibidir. Biner lirayı, fazlasıyla geri alacağız ileride...

Bıyıklı Behire söze karıştı:

— Ayol, bir koy beş al oynamadın mı sen hiç?..

— Te üyle midir bu paticik işi işi de?..

— Öyledir ya...

— Sütle abukat bey, çayları süle kardeşim...

Adnan VELİ

İş adamlarının radyo konuşmaları başladı.. (Gazeteler)

Spiker — Sayın dinleyiciler, şimdi meşhur seyyar mezeci Artin Dolmaciyan, İktisadî Kalkınmamız hakkında düşüncelerini söyliyecek!

Böbrek taşları

Uzay yolcularını, en çok korkutan, ne kozmik ışınlarmış, ne de gök taşları... Sadece böbrek taşları imiş! Bir hayli kıpırdamadan kalacakları için böbreklerinin taş bağlama tehlikesiyle karşı karşıya imişler!

Bunu önlemek için geceli gündüzlü incelemeler yapan doktorlar, uzmanlar boşuna yoruyorlar kendilerini. Gelsinler, bizim toplumda yapsınlar araştırmalarını. Değil, günlerce, aylarca... yüz yıllarca hareket etmeden sırt üstü yattığımız halde böbreklerimiz ne taş tutuyor, ne kireç bağlıyor.

Ya bizim böbreklerden ders alsınlar, ya bizi füzelerine koyup koyup uzaylara fırlatsınlar!

Pabuç

Pabuç pahalı!.. Yok, yok, yeni yeni tedbirlerden sonra yalnız yazarlar, çizerler için değil, her türlü pabuç pahalı: Siyasî pabuçtan tutunuz da çocuk patiğine kadar!

Bizimkinin fiyatı çok yüksek: Bir ayağınız sürçtü mü, kaç yıla kadar gidiyor, bilmem!..

Kadın iskarpinleri tam bunun tersine: Yıllarla değil, aylarla bile ölçemezsiniz, iki haftada tamaaam.. Ya burun gidiyor, ya ökçe!

Gazetede okudum: İstanbul bölge Sanayi Müdürlüğü (peh, peh, peh) bir yandan... Belediye İktisadî Mürakabe ekipleri (peh, peh, peh) bir yandan, ayakkabı imalâthanelerini, satış yerlerini bir sıkı kontroldan geçirmişler... (Zavallı mürakıpların pabuçları yarı yolda patlamıştır muhakkak!)

Netice mi?.. Tam 149 ayakkabı fabrikası, 63 kundura mağazası, bilmem kaç tane de deri ve kösele atölyesi çürük çarık mal yapmaktan mahkemeye verilmişler!

Şey... Bir şey sormak istiyorum: Geriye sağlam kundura yapan, sağlam deri, sağlam kösele çıkaran imalâthane kalmış mı acaba?

Şayet varsa, isimlerini, adreslerini ilân etseler de gidip teşekkür etsek!

Tatlı ölüm!

Mevlût Bodruk adında biri, helvacı dükkânından kaptığı bir helva bıçağı ile arkadaşı Vedat Berberci'yi ağır surette yaralamış!

Haaa, galiba bir sürpriz karşısında kalacağız: Gazetelerde şimdiye kadar bütün ölüm haberleri üstünde şu başlık vardır: «Acı bir ölüm!»

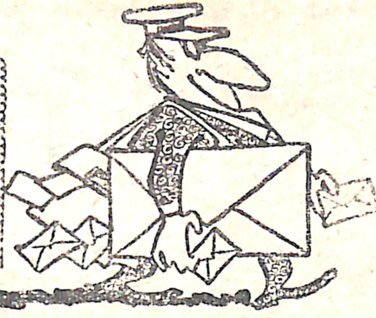
Kendi kendimize: «Acaba bunun tatlısı var mıdır?» diye düşünüp dururduk... Eğer, helvacı bıçağiyle yaralanan adamcağıza bir şey olursa, ilk defa vefat haberi üstüne «Tatlı bir ölüm» yazılabilir!

147 ler Üniversiteye dönüyorlar!

«Her yer karanlık...

Pür nûr o mevki!...

Nimet Arzık



Biz de Kurulak!..

BAKAN olmıyan politikacıların bazılarının gözünde, bakan olan politikacılara karşı reçina damlar gibi damlıyan çekememezlik görüyorum. İnsan yaşadığının baskısında kalıyor... Birkaç gün önce Akdeniz kıyılarındaydım.. Araba kilometrelerce çamın arasınra yol alıyordu... Çamlar yaralıydı. Reçina öyle elde edilirmiş... Gövdeyi yararlarmış. Ağaç, yarasını kapatmak için akıtırmış zamkı göz yaşı gibi...

Bakan olmıyan politikacıların bazıları ağaçlar gibi yaralı... Reçina damlarcasına, tıp tıp tıp, çekememezlik damlıyor bakışlarından..

Yavru partiler susuyor, ana parti üyelerinin çığrışı gökleri tutuyor!..

— «E birader, biz ikinci ekibimizi hazırladık, ilk ekip çekilsin artık!»

Az sonra:

— E birader, biz üçüncü ekibimizi hazırladık» olmıyacak mı?..

Onun peşinden:

— «E birader, biz dördüncü ekibimizi hazırladık» gelmiyecek mi?..

«Ver şu kaşığı biraz biz de ölek!»

«Ve şu koltuğu biraz da biz kurulak!..»

Bu güzel «dayanışma» havasında hükûmet üyesi olmak ne keyf, nel keyf!

Sütçü Yoğurtcu ve Hemşehrilik!

Bir idareci şikâyet ediyordu, alnındaki ter tanelerini sile sile, içinin sıkıntısını oflıya oflıya dökerek:

«— Yahu, sütçü yakalanıyor: Sütü hileli!.. Birşey yapamıyorum... 600 milletvekili arasında hiç olmazsa on adet hemşehrisi var. Onlara baş vuruyor. Onlar da dünyanın gürültüsünü koparıyorlar hemşehrilik uğruna... Yoğurtçu, yoğurdunu bir buçuk misli pahalıya satmaya kalkıyor, tarifeden... Yakalanıyor, gene birşey yapamıyorum... 600 ün arasında 20 hemşehri buluyor, «dâvasını» benimsetecek... Biz idareciler, n'aapacağız, n'aapalım?..»

Ne mi yapasınız?.. Kulak asmayın bu tarz «hemşehriliklere» işte o kadar... Kolay mı?.. Hem kolay, hem değil... Hayattaki tutumunuza bağlı... Gene sütçü, yoğurtçu neyse, «hiçten» Umum Müdürlük namzetleri, «hiçten» İdare Meclisi namzetlerinin «hemşehriliklerine tutulun»..

Bir zamanlar, biri, yaradılışına ve yaradılışından sonrasına yabancı bir makama oturtulduğu zaman, tıkaç esaslı tıkaçtı:

«— Efendim, ordu istiyor!..»

Sonra:

«— Parti istiyor» oldu...

Şimdi formül daha «ihatalı»:

«— Meclis baskı yapıyor, bu tâyin için!..»

Bakalım bir süre sonraki buluş gene n'olacak, tarih bir tekerrürden ibaret olduğuna göre...

Hamamdan da...

Hikâyeye dökelim işi: Bir adamın karısı, işinden döndüğünde, pek pejmürde kılıkta karşılarmış kendisini... Adam dayanamazmış:

«— Hanım, bu ne hal?» diye sorarmış...

«— Bugün çamaşırım oldu da...»

Ertesi gün gene:

«— Hanım bu ne hal?» diye tekrarlarmış:

«— Evi sildim süpürdüm de...»

Ertesi ertesi gün ayni soru, «yaklaşık» sözlerle cevaplandırılırmış. Adam bir gün dayanamamış:

«— Etme hanım» demiş, «senin hamamdan geldiğin günü de gördük...»

Bizde esaslı bir reforma mı girişilecek... «Harpten yeni çıktık, kaldıramayız, zamanı değil...» Bir değişikliğe mi gidilecek?.. «Efendim tepemizde düşman pusuda bekliyor, zamanı değil...» Demokrasi yoluna mı sapılacak?.. «Efendim, milletin olgunlaşmasını beklemeli, zamanı değil...»

Ne zaman, zamanı?.. Biz, zamanının olduğu zamanları da gördük...

Lâf Ola!..

Herkes sözleşmiş gibi cevap veriyor...

«— Nasıl Ankara?..»

Bir haftadanberi Ankara'dan uzaktım, döndüm, soruyorum:

«— İyi, çok iyi: Suriye'de ihtilâl oldu!..»

Eli Boş!

Yeni tiyatro, gene alkıştan kırılıyordu... «Ağaçlar Ayakta Ölürler» in belki altmışıncı temsiliydi. Sahneyi, Macide Tanır'ın kişiliği dolduruyordu... O gece, diğer gecelerden «başkaydı». Devlet Başkanı tiyatroyu şereflendirmişti... Övüldüğünü duymuş olacaktı «Ayakta Ölür» lüğün!..

İspanyol elçisi de seyircilerin arasındaydı, sanatkârlar için hazırlattığı çiçekler de!. Temsil bitti. Elçinin çiçekleri sahneye yollanmadı...

Sonradan anladık, iki sebebi varmış: Biri büyük, biri küçük.... Prömyerden hariç temsillerde çiçek yollanmazmış sahneye... Bir de Devlet başkanı tiyatroya eli boş gelmişti.. Onun eli boş olduktan sonra, sefirinki dolu olamazdı...

Şimdi herkes diyecek ki.. «Efendim, suç yanındakilerin, hatırlatmalıydılar....»

Öyle düşümüyorum ben... Suç kelimesini kullanmıyorum... Gelenek ve görenek meselesi diyorum... Bazı şeyleri insan kendi düşünür diyorum...

Paşam ,sanatkârlar mahzun oldular, niyetiniz onları mahzun etmek değildi, di mi?..

Çelik!

Yeni usullerle ev nasıl yıkılır bilmem... Her halde bir makine üfler, bir toz bulutu kaplar ve yapı yok olur masallarda olduğu gibi... Teknik buluşlar, dünya kalırsa, dünyayı eninde sonunda masala çevirecek... Benim gördüğüm yıkım tarzı kazma kürekle yıkım, küçük yapıların yıkımı!.. Bir darbe, bir ufak çatlak... Üç darbe, ufak bir kısmın çökmesi, sonra bölge bölge yıkıntılar... Galiba bir adam da ayni şekilde yıkılıyor: Bir hata yapıyor, yahut bir «aşırılık» buluyor onda elâlem (iyilik yönünden de olabilir aşırılık), bir ses yükseliyor, ikinci ses, üçüncü ses, sonra sesler uğultu halinde karışıyor, yükseliyor, yükseliyor ve adam yıkılıyor...

Bugün Fethi Çelikbaş'ı düşünüyorum da, bir zamandanberi nedense yüzü önümde... Sağdan soldan fena darbeler yemeğe başladı... Tenkit darbeleri, şikâyet darbeleri, itiraz darbeleri, kendi hatalarının darbeleri!..

«— Efendim onda Bakanlık kompleksi var...»

«— Efendim daha Sanayi Bakanı olmadan, bir gün gazeteciler Meclisin önünde, onu Sanayi Bakanının arabasında kendi kendine otururken buldular...»

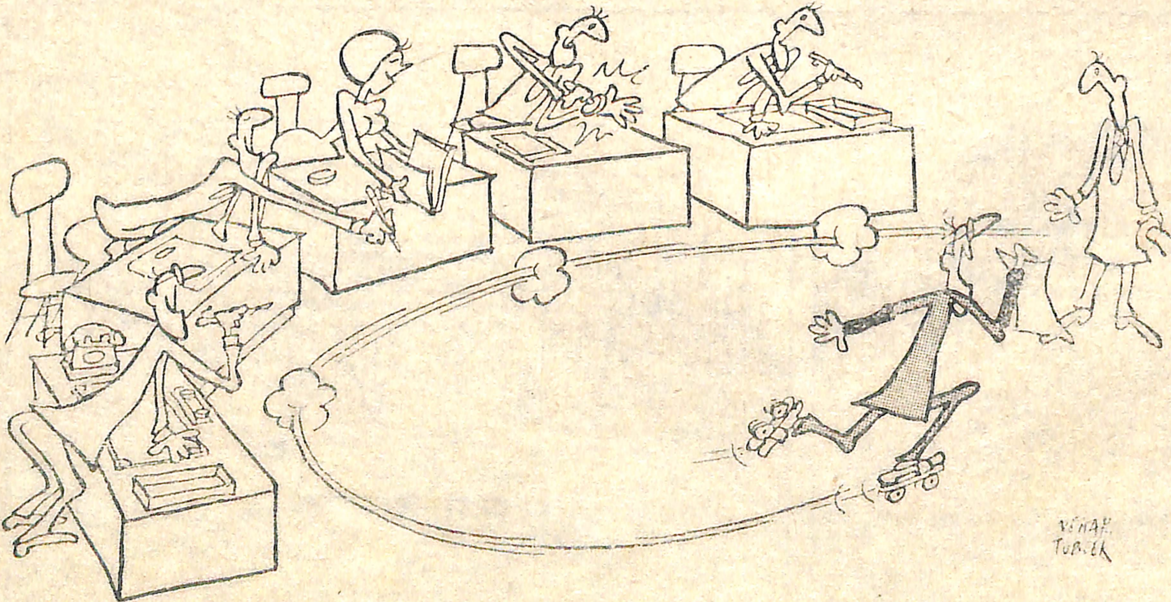
«— Efendim bir zamanlar hakkında tahkikat açılmışmış...»

«— Efendim tiyatroda...»

Tiyatroda ne olmuş onu öğrenemedim... Aman yarabbim ne şevkle, ne lezzetle, bir adamın yıkımına girişiyoruz... Bakalım bu kadar aşınmaya dayanacak mı Fethi beyin çeliği?..

Nimet ARZIK

Belediyede işler çabuk görülecek. (Gazeteler)



— Buyrun bayım evrakınız hazır!...



Gönül Hekimi!



Ben, gönül hekimiyim.. Derdine devâ iste,
Bin türlü hastalık var.. Sana yapayım liste,
Korkma, şifa bulursun mutlak öbür gelişte!..
Kimi kadın, kavgada, saçlarına yapışır:
Parmakları kıskaçtır; insan birden apışır..
Bu âfetin adına Saçkıran denir işte!..

Kimi gönül hastası ah eder bir güzelden,
Kuru lâfla bahseder kalbindeki emelden,
Burnunun dibindeyken onu kaçırır elden:
Meselâ, bir odada, kızın içi tez olur,
Fakat bizim enayi fırsatı görmez olur..
Böyle gafil âşığa «Miyop» denir ezelden!..

Kadın, uyumak için, alışırsa ilâca
Buse bromürüyle uyutmalıdır koca;
Bu kesin tedaviyle ulaşılır amaca!..
Sakın metres tutmayın, rahatsız eder sizi:
Alır esvaplar kat kat, pabuçlar dizi dizi;
Bin bir masrafa boğar.. Buna derler «Boğmaca»!..

Şeker gibi bir kızla ne zevklidir muhabbet:
Tatlı buselerine kimse doyamaz elbet,
İnsan ölüp dirilir yanında nöbet nöbet!..
Sanma böyle hastalık tehlikeli sayılır:
Bu şeker buselerden birden için bayılır,
Darısı başımıza.. Buna derler «Diyabet»!..

Kimi âşık vardır ki, saçına dolsa aklar,
Bir fettanın aşkını sürgit bağrında saklar,
İşte böyle hastayı güzel bir kötek paklar;
Çünkü unutmamıştır o vefasız kadını!..
Bu gönül illetinin, gel, söyleyim adını:
«Humma = Hezeyan» denir; yakalanır ahmaklar!..



Ben, gönül hekimiyim.. Evet, şöhretim tektir,
Bu alanda verdiğim tükenmez bir emektir,
Âşıkların sağlığı bence kutsal dilektir!..
Gel, oğlum, anlatayım: Kim bir kadın görünce,
Huyunu, ahlâkını incelemeden önce
Hemen âşık olursa, kalbi hasta demektir!..

Meselâ bir sarışın.. Pamuk gibi el, ayak..
Alnına hiç söz yok.. Çalımı daha kıyak!..
Ateşin yükselmesin.. Kim dedi kendini yak?..
Hocam Lokman Hekim'in ye dediği soyundan
Bir kızı çıkarmayıp gece, gündüz koyundan
Kalbini kaptırana derler artık «Kardiyak»!..

Çok kadın sinirlidir: Sert, aksidir her sözü,
Kavgalarla geçirir hep geceyi, gündüzü:
Sık sık bayılıverir, birden sararıp yüzü!..
İlâcını bilmezsin.. Bu balık, başka balık:
Limon falan istemez.. Koklat bir bin liralık,
O dakika açılır fal taşı gibi gözü!..

Kimi kadın densizdir.. Kızıp sayar söversin,
Nasihattan anlamaz.. En sonunda döversin..
Fakat —işin garibi— hem döver, hem seversin!..
Kiminden ayrılırsın, işleyince bir günah,
Ama çabuk unutur, gene kıyarsın nikâh..
Bu «Erken bunama» dır, Allah akıllar versin!..

Çapkınlığın zevklisi daima kaçamaktır:
Kapı aralarında öpülen bir dudaktır..
Fakat böyle kaçamak evlilere yasaktır!..
Busesini çalarken meselâ bir genç kızın,
Seni acar kaynanan yakalarsa ansızın
İşte bunun adı da «Vebaya tutulmak» tır!..

Necdet Rüştü EFE

Gidişat!

Kanıksadık!.. Neye mi?.. Cinayete, trafik kazasına, öğretmen boğazlamaya, ırza tecavüze, esrar kaçakçılığına... Sözün kısası edepsizliğin, utanmazlığın her çeşidine!

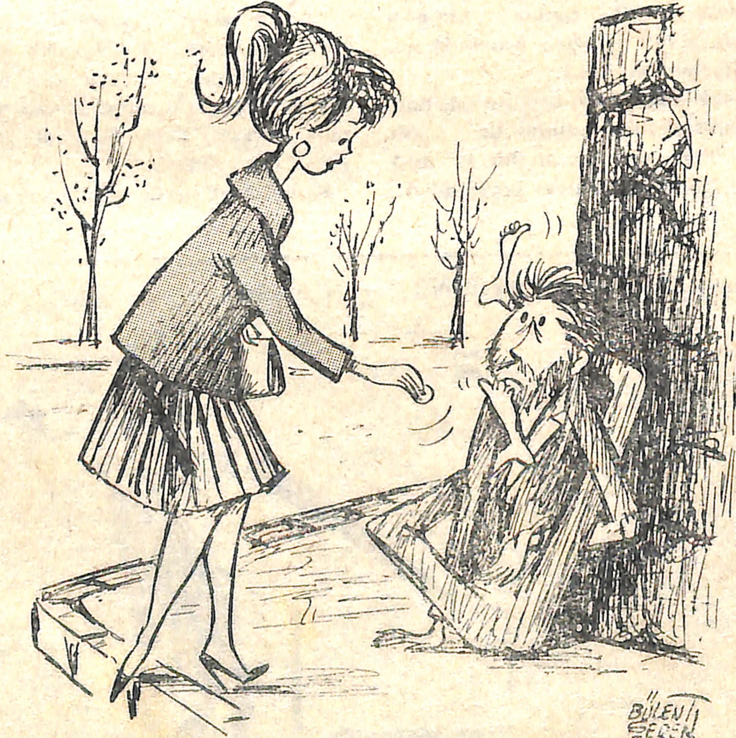
Eskiden, karanlıkta bir nâra yalpalasa, bütün mahalle ürperirdi: Sarhoş geçiyor, diye!

Eskiden, bir arabanın atları şahlanıp denize uçsa, tarih kitaplarına geçerdi!

Eskiden, İstanbul'un kabadayıları, iki elin on parmağiyle sayılırdı!

Şimdi, her mezarlıkta evlât bıçağiyle can vermiş bir kaç ana, bir kaç baba var... Koca kurşuniyle hayata vedâ etmiş, yahut karı baltasiyle kellesi gövdesinden ayrılmış erkekler, kadınlar var... Şimdi öğretmenini döğen, öğrencisini tokatlayan daha çok... Şimdi ırza tecavüz, komşu bahçenin incirini koparmaktan daha ucuz... Şimdi... Şimdi haller böyle efendim!

Niçin mi yazdık bunu?.. Haaa, Sirkeci garındaki boş bir vagonu esrar tekkesi yapmışlar da... Lâf lâfı açtı, kusura bakmayın!



— Vah zavallı, neden böyle oldun?
— Twist oynamaktan ablacığım...

İflâs!

Devlete ait işletmelerin en selâhiyetli ağzı kimdir? Ulaştırma Bakanı!

İşte, bu koltuğun sahibi olan Cahit Akyar söylüyor:

— Devlet demiryolları, ziyanda!..
Devlet Denizyolları ziyanda!..

Sayın Bakan bu acı açıklamadan sonra, hemen vatandaşı teselliye koşuyor:

— Ama hiç merak etmeyiniz, bu işletmeler iflâs etmezler!

Elbet etmezler: Zam ne güne duruyor.. Olsa olsa biz vatandaşlar iflâs ederiz!

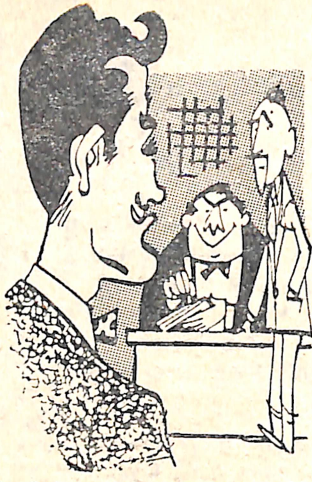
Olamaaaz!

Karışık hesaba bayılıyoruz... İşte ekmeğin fiyatı, işte ağırlığı!

690 gram, 65 kuruş!.. Peki, yarım ekmek alacak vatandaş ne yapsın?.. Hani otuz iki buçuk kuruşun karşılığı?.. Eski yüz paralıklar var mı?..

Şunu, meselâ 720 gram seksen kuruş deseler, ne kolay değil mi?.. Yarısını al, kırk kuruş.. Onun da yarısını al, yirmi!

Ama o zaman... O zaman vatandaşa kolaylık olur!



İKİ TANIK

RIFAT ILGAZ

BİZİM Şadi, karabatak gibidir. Bir daldı mı en azdan altı ay görünmez ortalarda. Bir güzelliği daha vardır Şadinin, dalarken dipten doruğa Âdem babadır, çıkarken iki dirhem bir çekirdek, Kont! İngiliz kumaşından elbise... Boyunbağında moda yaratıcılarının markası... Ayakkabı Avrupa... Gömlek Avrupa...

Geçenlerde bizim yokuşta burun buruna geldim Şadi ile... Altı ay olmuştu görüşmiyeli... Dişlerine, gözlerinin içine kadar pırıl pırıldı. Defileye çokmuş gibi boy gösterdikten sonra:

«Boş musun bugün?» dedi.

Güldüm:

«Delikanlının birine sormuşlar..» dedim, «Ne iş yaparsın? diye. Babama yardım ederim, demiş. Baban ne iş yapar, diye sormuşlar. Babam mı, demiş, boşta gezer! Dostum, ben de öyleyim. Ömür boyunca hep babama yardım ettim!»

«Gel!» dedi, «Bugün de bana yardım et»

Girdi koluma. Beni Gar lokantasına doğru sürükledi.

«Anlat!» dedim, «neredeydin altı aydır!»

«Kazandıklarımı yedim!» dedi.

«Hayrola, Toto'dan bir şey mi çıktı?»

«Hep ayni işler... Yani babaya yardım!»

«Bırak alayı da, anlat şunu!»

Tezgâha yanaşınca, büsbütün keyiflendi:

«İki votka!» dedi, «bol limon suyu!»

Ama, gelen votkayı, limon suyu karıştırmadan, yuvarladı..

«İşsizdim o günlerde...» diye başladı, «bilirsin, kafam böyle zamanlarda çalışır benim... Dehâmı işsizliğime borçluyum ben!»

«Bırak böbürlenmeyi de, anlat!»

«Borç, çıktı, çıktı, gırtlağıma kadar geldi dayandı. Kahveciye bile işlemez oldu selâmım. Düşündüm, düşündüm... Verdim kararı... Üstümde başımda para eder ne varsa sattım. İki top birinci hamur kâğıt aldım. Pırıl pırıl bir dergi...»

«Dergi mi?.. Ne dergisi bu?» »

« Turistik dergi... Oteli, gazinosu olur da, dergisi olmaz mı? İlk sayfasına bir baş yazı döktürdüm, turizm nedir, ne değildir gibilerden... Sonra dış ticaret konusunda bir yazı daha... Sonra büyük ticarethanelerden bol ilânlar... Baştan başa!»

«Nerden buldun bu kadar ilânı be!»

«Bütün gazeteleri teker teker taradım... En büyük müesseselerin verdiği ilânları çıkarıp koydum dergime!»

«Kaç bin bastın?»»

«Kaç bin mi? İki top kâğıttan ne basılır? On, onüç tanesi mecburî... Savcıya, derlemeye, polise, Basın - Yayına kalan falan... Gerisi de ilân sahiplerine verilmek üzere on fazla bile.. Tam elli tane bastım!.. Baskı bittiği gün bir çeki düzen verdim kendime. İki üç dergiyi çantama yerleştirdim. Bir de fatura defteri... Kadıoğlu biraderlerde aldım soluğu... Kapıdaki memur yolumu kesti:

«Çok önemlidir bayım!» dedim, «müessesenizin tutumu ile yakından ilgili, çok önemli bir iş! Mutlaka görmeliyim İlyas beyefendiyi!»

Adam sersemleşti açtı kapıyı «buyurun!» dedi. Daldım içeri.

«Efendim!» dedim «müessesenizin elli bin satan bir mecmuada reklâmını görmek istersiniz tabii... Üç renk.. Kuşe kâğıt üzerine... Bakın şu nefasete!»

Serdim dergiyi önüne. Herif gözünün ucuyla bir baktı:

«Sana bu ilânı kim koy dedi!»

«Hiç kimse!,,» dedim, «böyle bir mecmuya nasıl olsa ilân vereceğinizden ümidli bulunuyordum!»

«Acaip! Bu güven nerden geliyor, anlıyamadım!»

«Sağduyumdan!»

«O da kim oluyor!»

Birden suratı karma karışık oldu:

«Bana bak!» diye yürüdü üzerime, «al şu paçavranı da, nerden geldi isen oraya git! Seninle uğraşacak halim yok benim!»

Dergiyi fırlattı suratıma. Yerden soğukkanlılıkla aldım. Bu sözler sanki bana değilmiş gibi

«Efendim!» dedim, «şakayı bırakın da vezneye bir emir verin, hemen beş yüz liramı ödesinler!»

«Beş yüz lira ha!.. Defol!»

«Telâşlanmayın! Almadan gitmiyeceğim beyefendi!»

Ben, üzerime doğru yürümesini beklerken o, masasındaki zile dokundu. «Yorulmayın boşuna!» dedim, «beşyüz liranın hepsini birden vermeniz şart değil. Biz müşterilerimize her türlü kolaylığı gösterecek kadar anlayış sahibiyiz. Bu beşyüz lirayı beş taksitte de ödiyebilirsiniz!»

Adamın sabrı tükenmişti. Odacısının gelmesini beklemeden yapıştı ensemden, tuttuğu gibi attı dışarı. «Eğer!» dedim, «bunu yanına korsam, bana da Şadi Şen gülen demesinler!»

Kendimi sokakta bulmuştum. Doğru Yenicaminin arkasındaki istidacılarda aldım soluğu. Savcılığa İlyas Kadıoğlu tarafından hakarete uğradığımı bildirir uzun bir dilekçe döşendim. Çok değil, kırılan izzeti nefsimin tamiri için tam bir kuruş manevî tazminat istiyordum İlyas beyden.

«Çok istemişsin!» dedim.

«Sen işin sonuna bak!» diye tersleşti.

«Eeeee, sonra?»

Aradan çok geçmedi. Gazetem için adres verdiğim hanın kapıcısı, bir avukatın kartvizitini tutuşturdu elime. Bekliyordum zaten... Kadıoğlu Biraderler müessesesine davet ediliyordum. Aramızdan hiç bir şey geçmemiş gibi kalktım, doğru İlyas beyin odasına. Avukatı da oradaydı. Düğmelerine basılmış gibi kalktılar ayağa...

«Buyurun şöyle!» diye yer gösterdi patron.

«Ne içersin?» dedi, çay mı, kahve mi?»

«İşim çok acele!» dedim, içemem!»

«Aramızda bir anlaşmazlık oldu geçen sefer...» diye başladı. Özür diledi uzun uzun...

Ağzımı açıp «Estağfurullah!» bile demedim.

«Geçen sefer beşyüz lira emretmiştiniz değil mi?» diye sordu.

«Evet!» dedim, «geçen sefer beş yüz lira demiştim, şimdi elli bin diyorum.»

Tokat yemiş gibi kızardı yüzü:

«Bu ne parası?» dedi, «anlıyamadım!»

«Ne parası olduğunu siz daha iyi bilirsiniz!»

«Eğer manevî tazminatsa, dilekçenizde bir kuruş yazılı!»

«Evet!» dedim, «eğer mahkemeye gelirseniz bir kuruşla kurtulursunuz!»

Avukat söze karıştı:

«Dâvayı kazanacağınızdan o kadar emin misiniz?»

«Hayır!» dedim, o kadar emin değilim! Çünkü gösterdiğim iki şahit bana hakaret edilirken yazıhanede değillerdi!»

«Şu halde kime güveniyorsunuz!»

«Hiç kimseye!»

«Ortada bir hakaretin mevcut olduğunu ileri sürmekte ısrar ediyorsanız, İlyas bey sizden af diledi zaten.»

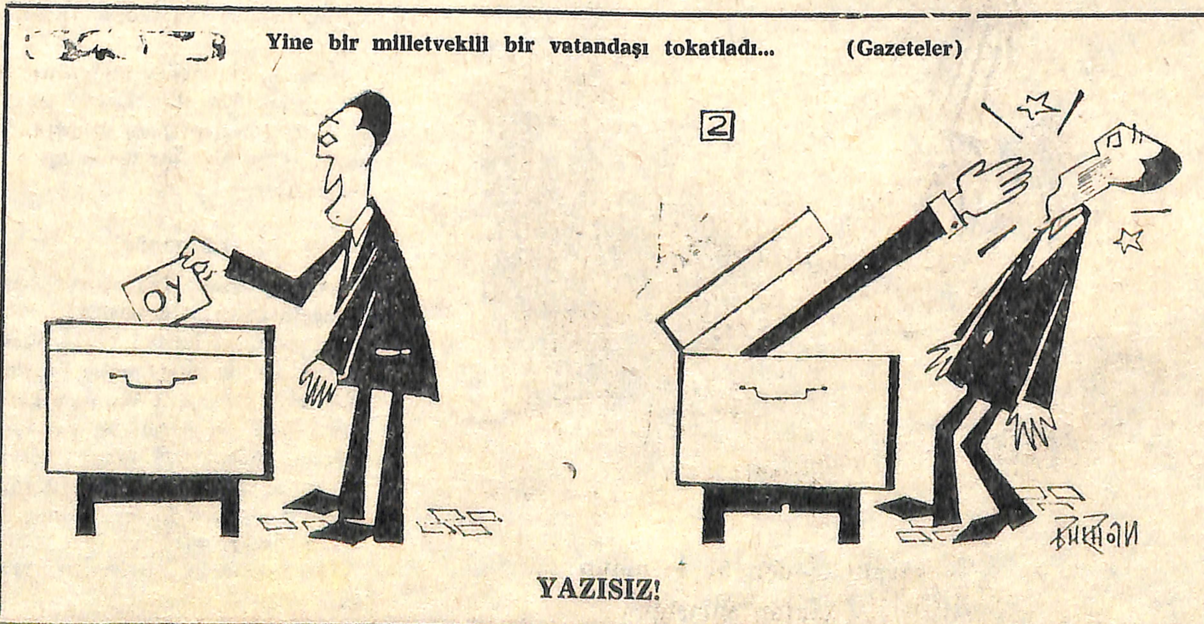
«Bir ticaret adamının sözle af dilemesine hiç lüzum yok. Elli bin liralık bir çek, işi kökünden çözümler!»

Votka bardağına yapıştı, bir dikişte bitirdi. Üstüne bir yudum limon suyu içti. Limonun sertliği votkadan daha çok buruşturdu suratını:

«Limon piyasada yirmi beş kuruş! Hâlâ limontozu kullanır bu herifler! Hırsızlık iliklerimize işlemiş bizim! Hırsızlık... Sahtekâârlık... Şantaj!..»

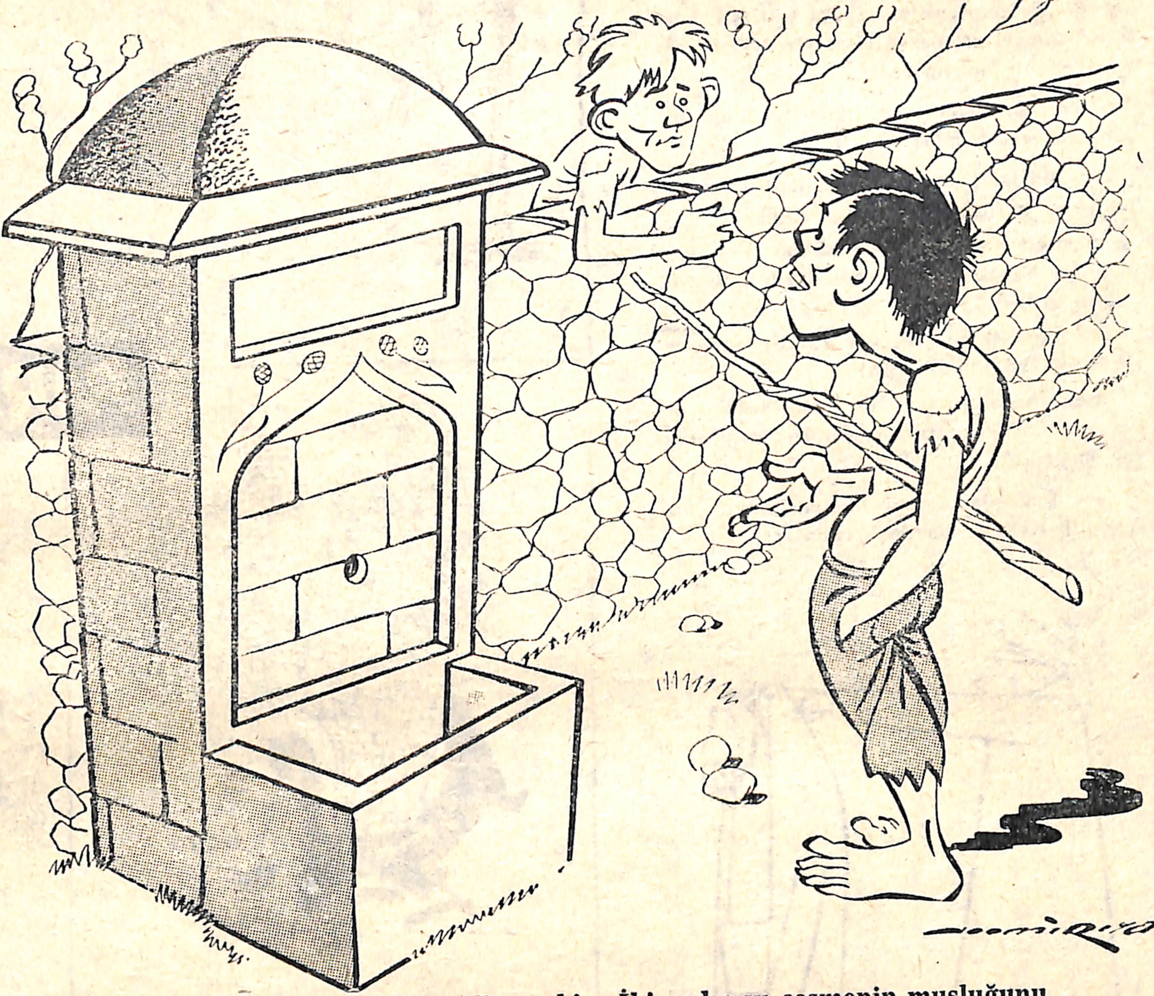
«Yahu!» dedim, «neyine güvenip de asılıyorsun Kadıoğluna! Hiç verir mi elli bin lirayı?»

«Kıskıvrak bağladım herifi! İster



YAZISIZ!

İstanbulda 40 binden fazla yersiz, yurdsuz çocuk var. (Gazeteler).



— Bizde işler çok ağır gidiyor abi... İki aydır şu çeşmenin musluğunu taksınlar, kurşununu döşesinler diye bekliyorum!

istemez verecek!»

«E , sonra?»

«Sonrası... Elini iç cebine attı, çıkardı çek defterini! Bıçağın altına yatacak öküzler gibi mahzun mahzun baktı yüzüme:

«Otuz bin yazıyorum!» dedi.

«Olmaz!»» dedim, «elli bin!»

«Bir daha müessesemin önünden geçmiyeceğinize söz verin!»

«Söz!» dedim, «Taksime bundan sonra Bankalar caddesinden değil, Cihangirden çıkacağım!»

«Yahu!» dedim, «anlıyamadım. Herif ne halt etmeye veriyor senin gibi adama elli bin lirayı?»

«Vermek zorunda da ondan!»

«Neden vermek zorunda olsun!»

«Yüz milyon liralık karısını kaybeder sonra!»

«Nasıl kaybeder!»

«Benim bir kuruşluk hakaret dâvasına bakılmağa başlandığı gün!»

«Nasıl, anlıyamadım?»

«Nasıl masıl var mı?.. İki tane şahidim var ki, kale gibi! Top atsan yıkılmaz!»

«Yahu, adamın seni kovduğu gün yazıhanede kim vardı ki?»

«Yalancı şahit mi buldun yoksa?»

«O da değil! Öylesine iki şahit ki, ikisi bir araya geldiği gün Kadıoğlu, artık Kadıoğlu olmaktan çıkar!»

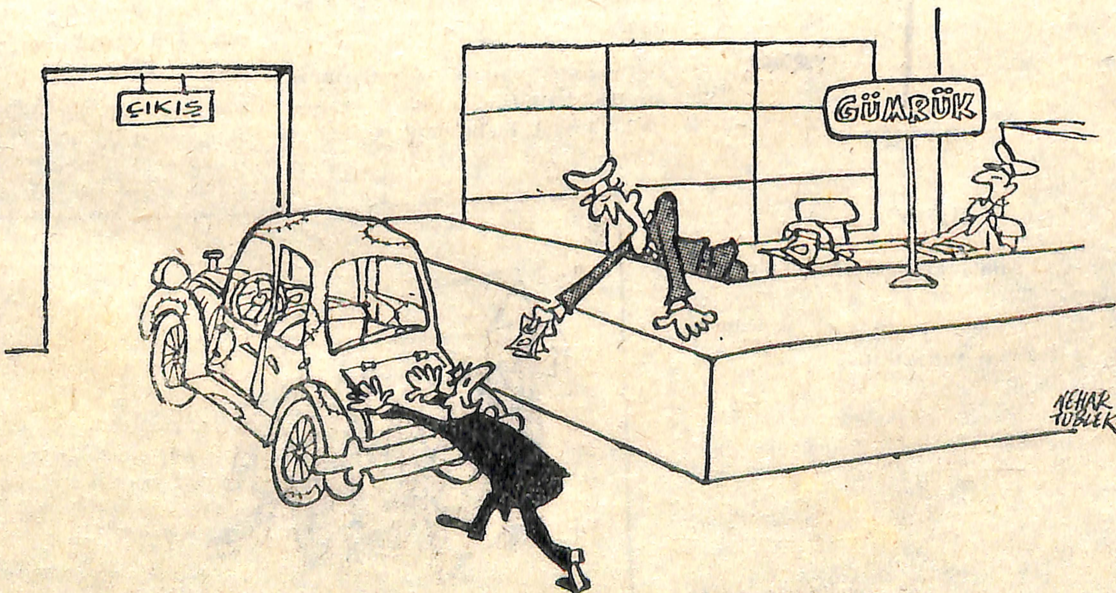
«Kim bu tanıklar yahu!»

Gevrek gevrek bir kahkaha attı:

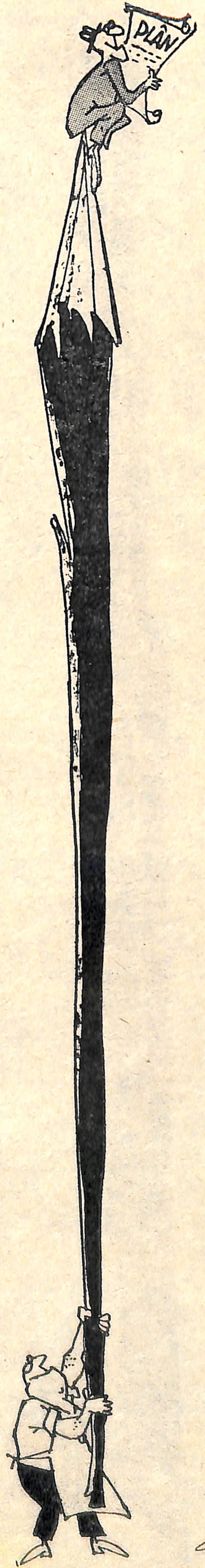
«İşte aziz dostum!» dedi, «benim deham burada... Dilekçemde gösterdiğim iki tanıklardan birisi Kadıoğlu İlyas beyin pek muhterem refikası hanımefendi, öbürü de pek sevgili metresi Sevim Akarışık!»

RİFAT ILGAZ

Otomobillerin gümrük vergisi, eskiliklerine göre olacak. (Gazeteler)

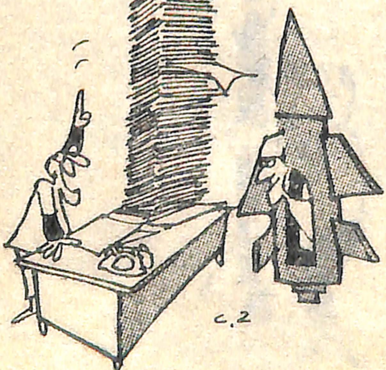


Gümrükçü — Size üstelik para vermemiz lâzım bayım!..



Plânlı kalkınma!

Füze insanlık hizmetinde...



— En üstteki evrakı alıver!

Turnede...

Genç sahne sanatkârlarımızdan bir grup Anadolu'da turneye çıkmıştı. Uğradığı bir kasabada ilk gece çok az seyirci gelmişti. Sayıları düzüneyi geçmeyen bu seyirciler, durmadan gürültü yapıyorlardı.

Buna fena halde canı sıkılan grubun rejisörü sahneye fırladı:

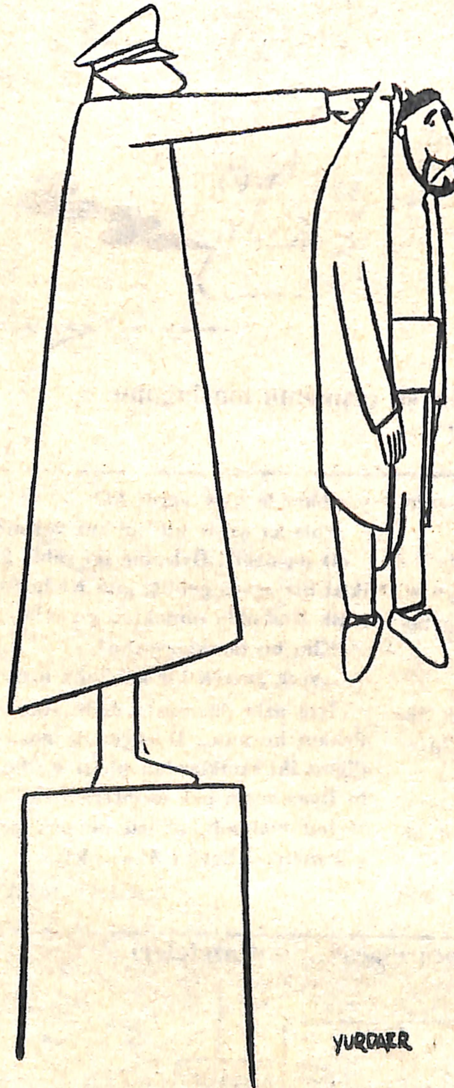
«— Baylar!.. Büyük zahmetlere ve birçok zararlara katlanarak buraya geldik...»

Seyircilerin gürültü ve ıslıkları devam ediyordu. Ne istedikleri belli değildi. Rejisör devam etti:

«— İkincisi bu gece size en güzel piyeslerimizden birini oynıyacağız...»

Bağırıp çağırmalar bir türlü kesilmiyordu. Sabrı tükenen rejisör yumruklarını sıkarak bağırdı:

«— Üçüncüsü, şunu bilmelisiniz ki biz sayı itibariyle sizden daha fazlayız!..»



YAZISIZ

Hayret!

Hamdi, hışımla arkadaşı Vecdi'nin yazıhanesine girdi:

— Bana tavsiye ettiğin eski şoförün az kalsın beni kaatil yapacaktı...

— Ne yaptı?

— Karımı öperken yakaladım!..

— İnanılacak şey değil, demek onu da...

Saadet!

İki film yıldızı arasında:

— Ah çok mesudum, sevdiğimle evleneceğim!

— Ben daha mesudum, başkasının sevdiğiyle evleniyorum...



YAZISIZ

"PARANIN Y

En çok s

Elimde bir gazete var, Türkiye-nin en çok basan, en çok satan gazetesi...

Neden çok basıyor, neden çok satıyor bu gazete?.. En düşündürücü baş yazılar bu gazetede mi çıkıyor?.. Hayır, onun baş yazısı yoktur!

En ünlü yazarların, Yakup Kadri'lerin, Halide Edib'lerin, Refik Halit'lerin, daha gençlerin, daha yenilerin, Yaşar Kemal'lerin, Orhan Kemal'lerin, Orhan Hançerlioğlu'ların romanları onun sahifelerinde mi yayınlanıyor?.. Hayır, bu güzel imzaların hiç biri o gazetede yer almamaktadır!

Tanınmış bilim adamlarımızın profesörlerimizin, politik, ekonomik, sosyal makaleleri mi bu gazetenin her sayısını zenginleştiriyor?.. Yine hayır, o sahifelerde bir tek yerli şöhretimizin adına rastlamak mümkün değildir!

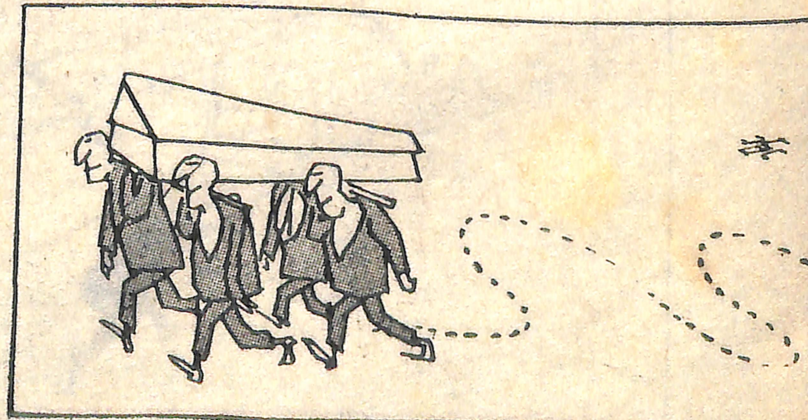
Pekiiiy, bu en çok basan, en çok satan gazetede ne vardır öyleyse?..

Geliniz, 30 mart tarihli sayısının birinci sahifesini beraber inceliyelim:

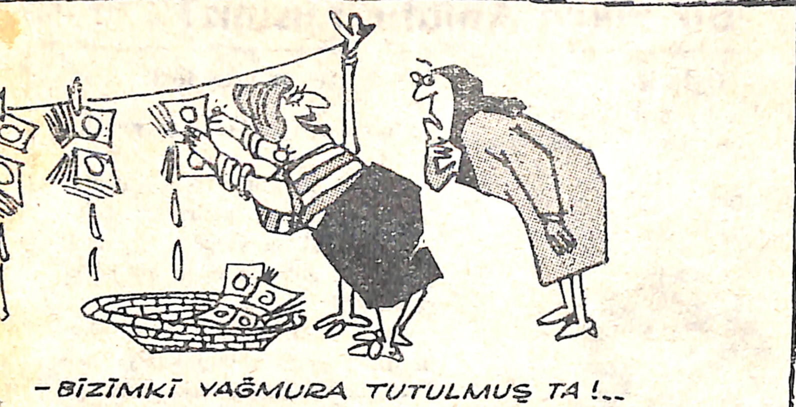
Elimde cetvel, ölçüyorum: sahifenin eni 40 santim, boyu 48...

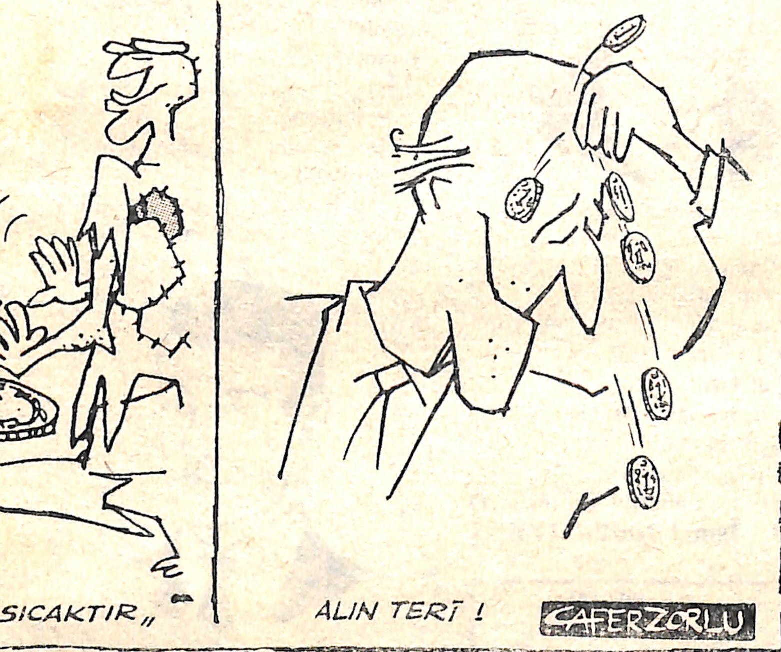
Bu sahifede dört renkli bir ilân var: Eni 20 santim, boyu 22,5 santim bir ilân!

Sonra, yine bu sahifede birinci, ikinci, üçüncü, hattâ dördüncü sü-



Sarhoşun





n gazete!

tunları kaplayan, üç resimli, mühim pek mühim, fevkalâde mühim bir haber var: «Elizabeth Taylor dördüncü kocası Eddie Fisher'i de çabuk eskitti!»

Saha sonra efendim, üç sütun üstüne yine çok önemli bir memleket haberi: Beş lise talebesinin kurduğu hırsız şebekesi!

Daha daha sonra efendim, çift sütun üstüne bir Güney Carolina telgrafı: Buz dolabında kapalı kalan üç çocuk donarak öldü!

Daha, daha, daha sonra efendim, yine iki sütun üstüne kocaman bir başlık: Ağızlarının tadını bilen tilkiler!

Ve daha, daha, daha, daha sonra da efendim, bütün bu yüksek kaliteli yazıların mükâfatı olan bir rakam: Gazetenin bugünkü nüshası 285,220 adet basılmıştır!

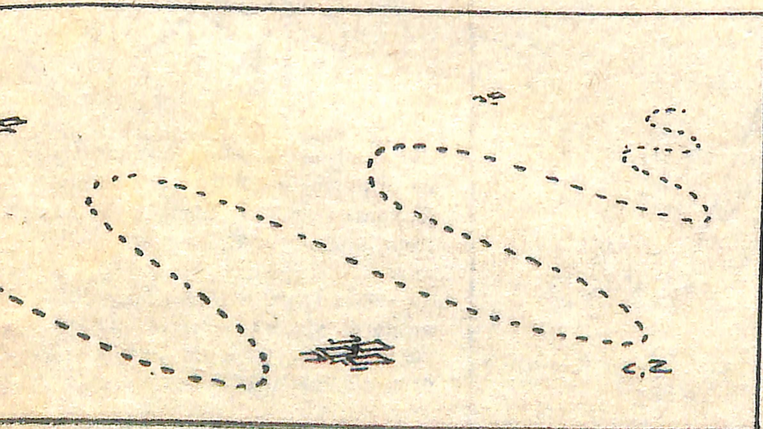
Tanrıya şükürler olsun: Vatandaşlarımızın yüzde sekseni henüz okuma yazma bilmiyorlar... Ya bilselerdi!

Soygun!

Yeni Sabah gazetesinin birinci sahifesinde, üç sütun üstüne kocaman harflerle bir başlık:

«Yataktaki hastanın gözü önünde 2 hırsız bir evi soydu!»

Ayol bunda şaşacak ne var?.. Yirmi sekiz milyon vatandaşın gözü önünde beş on kişi bütün memleketi saymadı mı sanki!



mü!

Demez mi?

Operanın kibar seyircileri, evlerine dağılıyorlardı. Gayet şık vizon kürklü bir bayan, o sırada arkadaşlariyle beraber kapıdan çıkan meşhur tenorun yanına yaklaştı:

— Bu gece alkışladığımız tanınmış opera sanatkârı Gökdemir Gökses siz misiniz?

Genç artist, hafifçe başını eğdi:

— Evet hanımefendi...

— Sizden bir ricada bulunacağım...

— Buyurun efendim...

Vizon kürklü bayan, operanın önünde biriken lüks otomobilleri göstererek:

— Affedersiniz, dedi; karanlıkta arabamı seçemiyorum, ne olur yüksek sesinizle Cevdet! diye bağırın da, şoförüm gelip beni bulsun...

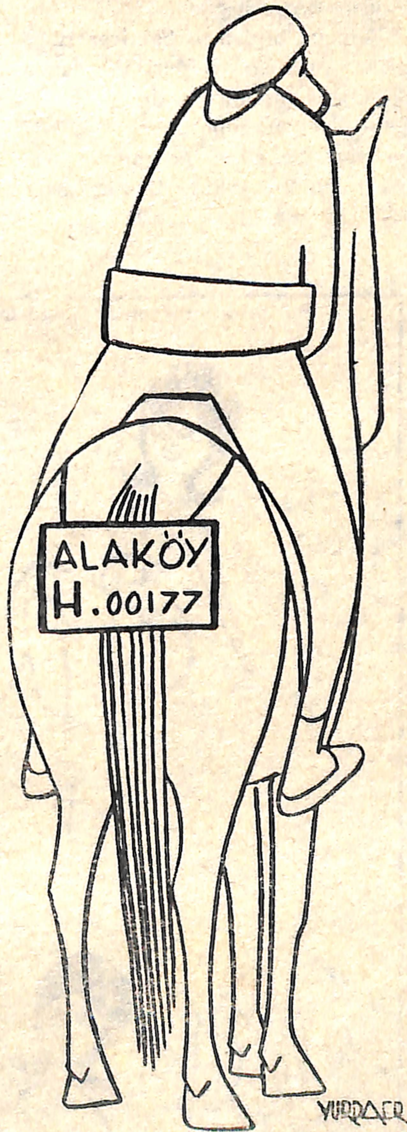
Niye kızarırmış!...

Bir sinema yazarı, Zeki Müren'e sordu:

— Arkanızda ileri, geri konuşanlara kızar mısınız?..

Genç sanatkâr, başını salladı:

— Çooook... Hele film seyrederken...



YAZISIZ

Rakipsiz artist!

Bazı sahne ve perde artistlerinin bulunduğu bir toplantıda tiyatrodan, sinemadan konuşuluyordu. Bir aralık Altan Erbulak sesini yükseltti:

«— Lâf istemem, benden başka artist yoktur!..»

Ayhan Işık, sözünü kesti:

«— Memlekette mi?..»

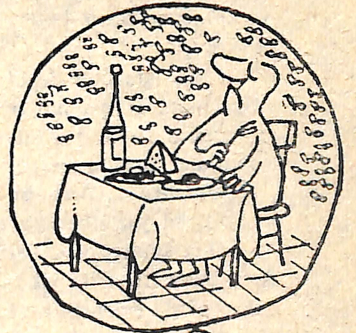
Altan, sesinin tonunu hafifletti:

«— Hayır, ailemin içinde...»»

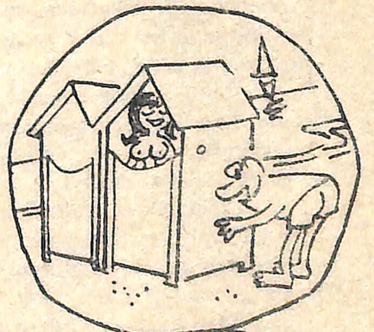
Mevsimin getirdikleri!













— Yaşasın... Yaz geliyor!..



Güzel Gelin!

★ Selâmi M. YURDATAP ★

HAVA pırıl pırıldı o gün. Her zaman buluştukları parkın tenha bir köşesinde yanyana oturmuşlardı. Erkek, esmerdi, kadın sarışın. Yaşları otuzu geçkin bu çiftin birbirlerine âşık oldukları ilk bakışta belliydi.

Genç erkek şöyle diyordu sevgilisine:

— Perihan, birbirimizi ne kadar sevdiğimizi biliyoruz. İyi de anlaşıyoruz. Ama, biz artık öyle bir yaşa geldik ki, hayali bırakıp gerçeği konuşmamız gerekiyor...

Sarışın kadının gözleri sevinçle parladı:

— Doğru söylüyorsun Aydın, aşk rüyamızı mutlu bir sonuca bağlamadan önce biraz hesap yapmamız lâzım!

— Hah, işte ben de bunu demek istiyordum. Biliyorsun aylık kazancım pek o kadar yüksek değil...

Perihan, sözünü kesti:

— Biliyorum.. Ama bu böyle kalacak değil ya, elbette artacak..

— Ona şüphe yok Perihancığım.. Ama buna daha iki yıl var.. Biz ancak 1964 de evlenebiliriz!..

— Ne çıkar, o zamana kadar beklerim...

Aydın'ın yüzü güldü:

— Bayılıyorum bu vefakârlığına senin!.. Yalnız bir mesele daha var ki, beni düşündürüyor...

— Hangi meseleymiş o?..

— Ev meselesi!

— İyi ki aklıma getirdin şekerim. Bak, ben kendi öz malımız olan bir evde yaşamak isterim.

— Öyleyse 1968'e kadar sabretmemiz lâzım, yeni kurulan yapı kooperatifimiz, evlerimizi bize ancak altı yıl sonra teslim edebilecek!

— Kendi evimiz olsun da, zararı yok, ben beklemeğe razıyım... Onu, zevkimize göre ne güzel döşer, ne güzel süsleriz, değil mi?..

— Elbet, elbet... Yalnız unutma ki, istediğimiz eşyaları, en az, evimiz bittikten üç, dört yıl sonra alabiliriz...

— Olsun... Yıl dediğin nedir ki, rüzgâr gibi gelip geçiyor...

Genç kadın, başını sevgilisinin omuzuna koyarak gözlerini kapadı:

— Az daha unutuyordum... Bir de küçük arabamız olacak değil mo?.. Evimiz şehir dışında... Sen, sabah, akşam işine onunla gidip geleceksin...

— Yalnız o kadar mı?.. Pazarları, seninle Boğaz kıyılarında onun içinde, başbaza gezeceğiz. Bazı günler, karşıya geçer, Çamlıca'ya çıkar, küçük bir sepete koyduğumuz yaz yemeklerini yer, akşam, yıldızlar pırıldaşırken, içimiz neşe dolu, hayat dolu evimize, kendi öz evimize döneriz...

Perihan, gözleri tatlı rüyalarla dolu, gülümsüyordu:

— Ne kadar, ne kadar bahtiyarım, bilemezsin!.. O günü, o evleceğimiz günü düşündükçe, omuzlarımda iki kanat varmış gibi, âdeta yeryüzünden uzaklaştığımı, bir başka dünyada nefes aldığımı sanıyorum...

— Hele o beyaz, köpük köpük, bulut bulut gelin esvabı içinde.... tellerinle, duvaklarınla kimbilir ne güzel, ne tatlı, ne cana yakın olacaksın Perihancığım...

Perihan, birden, o bahtiyar rüyadan uyanmıştı. Gözleri iki damla yaşla buğulu mırıldandı:

— Evet sevgilim, bana da öyle geliyor: Ne güzel, ne tatlı, ne cana yakın bir gelin!.. O gün, artık elli yaşımda bile olsam!

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

Öyle ise...

Cumbul çok müşkülpesentti. Bir gün lokantaya girdi, oturdu. Garson geldi:

— Buyurunuz beyim, ne emrettiniz?



— Ne yemekleriniz var?

Garson birçok yemek ismi saydı. Fakat Cumbul hiçbirini beğenmiyordu. Garson:

— Sonra beyim, dedi, çok güzel kuzu dili var.

Cumbul kızdı:

— Ben hayvan ağzından çıkmış şeyi yiyemem.

Garson dayanamadı:

— Öyle ise yumurta getireyim efendim!.. **İsmet Nezihi TEKEŞ**

Hesap meselesi!

Bir müşteri gazinoda garsonu çağırdı:

— Bana bir konyak getir, dedi.

Garson konyağı getirince:

— Konyaktan vazgeçtim, dedi, bunu geri götürüp bana bir kadeh votka getir.

Votka geldi. Müşteri kadehini içti. Biraz sonra kalkıp kapıya doğru yürürken garson arkasından yetişti:

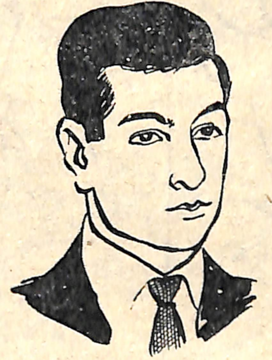
— Mösyö, votkanın parasını vermediniz!..

Adam hayretle döndü:

— Ne parası?.. Votkayı konyağın yerine içtim ya!

— Doğru, ama konyağın da parasını vermediniz.

— Allah Allah, içmediğim şeyin ne diye parasını vereyim?..



Garson biraz düşündü, başını kaşıdı, sonra da:

— Hakkınız var beyefendi, affedersiniz.. diye özür diledi.

Hamdi ÇEVİK

Cennet!

Kruşçef, Berlin meselesi dolayısiyle yapılan diplomatik bir toplantı sırasında; bir aralık - Âdem ile Havva'nın Rus olduklarını iddia etmiş.

Batılı mütefekkirler, Kennedy, de Gaulle ve MacMillan ilk önce tered-



düt etmişler ve sonra bu hususta ne düşündüğünü Adenauer'e sormağa karar vermişler. Adenauer bu iddiayı doğrulıyarak, şunları söylemiş:

«— Zira Âdem ile Havva fakir doğmuşlardı, yiyecek, giyecek şeyleri yoktu. Üstelik Cennette yaşadıklarını zannediyorlardı!»

Teoman ERGUN

Bu yılın modasında göğüsler açık.. (Gazeteler)



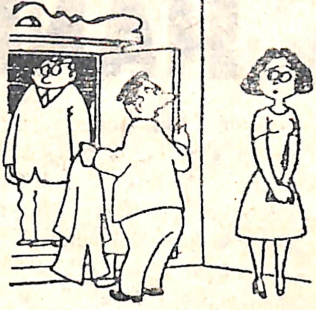






Moda takipçileri!...

MİLLETLER GÜLÜYOR



— Şimdi söyle bakalım, elbisemi nereye asacağım?..

Karşılıklı ziyafetler!

Chicagolu iki eski arkadaş yıllarca birbirlerini kaybettikten sonra yolda karşılaşırlar. Evlenmişler, çolukları çocukları olmuş ve halleri vakitleri iyice düzelmiştir. Bunlardan biri, diğerini akşama evine nefis bir hindi kızartmasına dâvet eder. Ne yazık ki karısı o akşam bu nefis yemeği iyice yakıp berbat etmiştir. Zavallı eski iki arkadaş peynir ekmekle sandviç yapıp yemeğe mecbur kalırlar. Ev sahibi:

— Sevgili dostum der; sen benim evime geldin, yemeğimi yedin, inşallah bir gün ben de senin evine gelir yemek yerim...

Diğeri düşünür ve başını sallar:

— Çok güzel bir fikir, hem niçin bu akşam olmasın!..

Son sözleri

Küçük Randy'nin babası öleli bir kaç gün olmuştu. Yolda karşılaştığı bir komşu:

— Başın sağ olsun Randy dedi; baban son söz olarak neler söyledi?..

Randy'cik içini çekti:

— Hiçbir şey söylemedi efendim; son dakikaya kadar annem başucunda idi...



— Avrupaya yaptığınız seyahatta hoşunuza giden neler gördünüz?..

Modern cerrahî!

Amerika'da modern cerrahînin öncülerinden olan Ted Ross, ameliyat edeceği hastaya yeni usullerden bahsediyordu:

— Artık ameliyattan sonra hastayı uzun zaman yatağa bağlamıyoruz. Buna göre siz ameliyatın ilk günü yataktan kalkıp beş dakika dolaşacaksınız; ikinci gün 10 dakika, üçüncü gün ise yarım saat yürüyüş yapacaksınız...

Hasta:

— Affedersiniz doktorcuğum, dedi; ameliyatı ayakta mı yapacaksınız, yoksa yatakta mı sorabilir miyim?

Diş ağrısı

Diş tabibi Danny Thomas bir arkadaşına:

— Biliyor musun? diyordu; dişçiye olan eski bir borcu ödettirecek en tesirli şey, yeni bir diş ağrısıdır...

Guguklu saat!

John Straley'e bir arkadaşı hediye olarak bir guguklu saat göndermek istemişti. Fakat postanedeki memurlar paketten çıkan devamlı tik - tak'ların bir saatli bombaya delâlet ettiğini sanarak paketi derhal suya batırdılar. Sonradan bunun bomba değil antika bir guguklu saat olduğu anlaşıldı ve paket sahibine verildi. İyi cins olan makinelere bir şey olmamıştı. Yalnız John Straley:

— Dünyanın en acayip guguklu saati oldu saatim diyordu; her saat başı kuş çıkıp «guguk» diyecek yerde gargara yapıyor!.

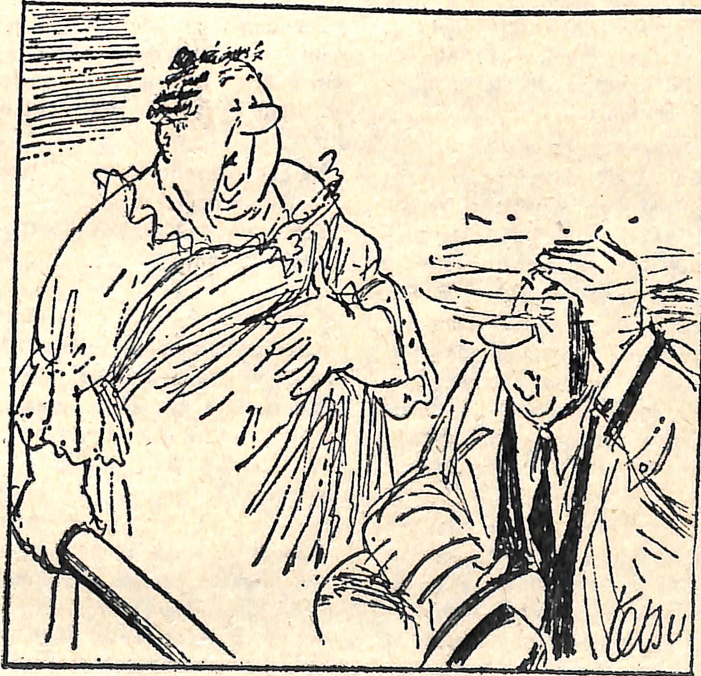
Dedikodu!

İki kadın konuşuyordu:

— Şu Mrs. Jones'un kimse hakkında fena bir söz söylediğini hiç işitmedim doğrusu!..

— Sahi mi? Neden acaba?

— Daima kendisinden bahseder de ondan!..



— Ya sen, benim kalbimi kırmadın mı?..

Büyük Lâflar

Ev, bir adamın işleri aksi gittiği günler, dönüp geldiği zaman, bağırıp çağırdığı bir yerdir.



Televizyon günümüzde bir hayli şeyi değiştirmiştir. 5000 mil ötede neler olup bittiğini görür de komşunuzun ismini bilmezsiniz!...



Eski kafalı kimse, telgraflarda sadece fena haber bulunduğunu sanan kimsedir.



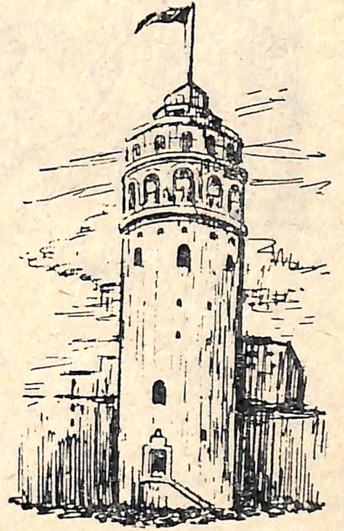
Saadetin sırrı her istediğini yapmak değil, yapmağa mecbur olduğunu sevmektir.



Konfüçyüs der ki: Akıllı tüccar, gelen müşterilerle değil, tekrar gelen müşterilerle öğünür.

Bilgi Yarışması

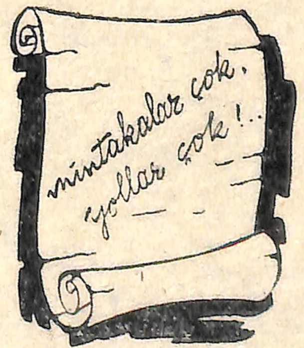
— 2 —



Bu kulenin adı nedir?
Nerededir?
Ne zaman yapılmıştır?



Bu güzel kadın kimdir?
Ne millettendir? Ne iş yapar?



Şişlideki bir evde bu sözü kim kime söyledi?

Niçin ve ne zaman söyledi?

Dört hafta sürecek olan bu yarışmamızın cevabını, hepsi tamamlandıktan sonra, lütfen resimleri bir kâğıda yapıştırıp cevaplarınızı altına yazarak gönderiniz.

Birinciye 100, ikinciye 50, üçüncüye 25 lira.

100 kişiye beşer liralık birer kitap.

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus



— 19 —

Efijenide provamı yaptırdım.

Pazar günü, Beyoğlu hiç çekilmiyor; son derece tatsız.

Bütün mağazalar kapalı... Mektebi sultaninin bahçesinde in cin yok.

Bugün mektebin tatil günü olmasaydı, genç muallimler bu vakit parmaklığın arkasına dizilirler, geleni geçeni, bilhassa Efijeniye girip çıkan süslü hanımları seyrederlerdi.

İçlerinde, Sami bey dedikleri, bilmem kimin damadı bir genç var ki, beni gördüğü yerde yerlere eğilir; mağazaya filân girerken, seğirtip kapıyı açar, (Entre monange!) diye selâmlar.

Herkes Kâğıthaneye gidiyor. En saltanatlı konak arabaları, en lüks Beyoğlu faytonları yarışta...

Bu sene bir defa bile gitmek nasip olmadı... Ah o Tayfur ah!..

Taksime doğru ilerledim. Fransız hastanesinin önünden dönerken karşı kaldırımda, doktor Ali Mehmet beyi görmiyeyim mi?

Benden evvel o beni görmüş te, durmuş. Uzaktan gülümsüyor, kaşiyle, gözüyle işaret ederek bir şeyler söylemek istiyor.

Hemen bu tarafa atladı. Yanımda bir saniye durup; (bir nebze görüşmek isterim; dişçi Haydede sizi bekliyorum) dedi, kayboldu.

Ben, Muradiyede iken dişçi Haydeye yan dişimi doldurtmuş, o zamandanberi yüzünü bir daha görmemiştim.

Hamdolsun dişlerimden şikâyetim yok; hepsi inci gibi... Durup dururken ne bahane bulmalı?..

Ali Mehmet bey ne söyliyecek, diye de meraktan çatlıyorum. Çarpıntılar içinde, Galatasarayın karşısındaki pasaja girdim; dişçinin apartımanına çıktım.

Ali Mehmet bey beni kapıdan karşıladı.

— Burası yabancı yer değil, M. Hayde çok samimî ahbabımdır! diyerek önüme düştü. Bekleme salonunun yanındaki odaya girerken, koridordaki sandalyelerdeen birinin çivisi çarşafıma takılmaz mı? Etek baştan aşağı yırtılmaz mı?..

Ali Mehmet bey, benden ziyade telâşlanıyordu. Derhal matmazeli çağırdı. İsabet ki, üst katta bir terzi madam varmış.

Çarşafı çıkarıp madama gönderdim.

Ali Mehmet bey o kadar meyus ki, tarif edemem... İki saat, bilâfasıla dert yandı.

Sürgüne gittiği meğerse hakikatmiş. Üç sene evvel, bilmem hangi paşanın hafiyeleri, evrakı muzırra var diye, bir gece ansızın evini basmışlar, doktoru Beşiktaş muhafızlığına götürmüşler, orada bir hafta istintak ve işkenceden sonra tardedip Musula sürmüşler...

Musulda iki sene çekmediği kalmamış; sonra Bağdada nakledilmiş... Bağdat kumandanı insaniyetli bir zatmış. Doktorun değerli bir genç olduğunu anlamış, iftiradır diye mabeyne müracaat etmiş, rütbesini iade ettirmiş.

Bundan ötesini anlatırken rengi uçuyor, dudakları titriyor, nefesi kesilir gibi oluyordu.

Terfii rütbe ile İzmire tayin edilmiş. Orada, eşraftan birinin kıziyle nikâhlanmış... Fakat hâlâ düğünleri olmamış.

Eli şakağında, meyus ve muztarip, içini döküyordu:

— Sebep hep sensin; o zaman muvafakat edeydin belki bu beliyeler başıma gelmezdi; seninle mesut, bahtiyar yaşardık. Bugün, menfadaki zamanımdan daha felâketzedeyim... O kadınla mesut olamıyacağım, intihar edeceğim...

Kızı niçin nikâhladığını, niçin düğünü yapmadığını, niçin terkedemediğini, bir türlü aklım kavramadı.

Menfaat ciheti aklıma bile gelmez. Çünkü doktor, karı servetine, kayınpeder zenginliğine esir olacak menfaatperestlerden değildir.

Vicdan meselesine hamletsem, Ali Mehmet bey, bu çılgınlığı yapacak kadar budala mı, çocuk mu?.. Velhasıl esrar...

Eli elime değmeden, karşı karşıya üç saat geçirdik. Karanlık merdivenleri inerken benim her tarafım titriyor, onun ayakları sendeliyordu.

Feneryolu istasyonunun karşısındaki yeşil pancurlu köşkte oturuyormuş...

Kanarya diyor ki:

— Görülen köye kılavuz istemez. Doktor gene sana abayı yaktı. Bugün (peki) desen yarın nikâhı kıyacak, fakat aceleye lüzum yok... Bakalım sorup sual edelim, içyüzünü anlıyalım... Hâlâ mimli mi, değil mi... Arka bulmuş mu, yoksa bilmem nenin kuyruğu gibi mi?.. Cebi delik istedikten sonra, sürüsü ne bereket, çok...

13 Mayıs

Terziden elbiselerimi getirmeğe Kanarya'yı gönderdim. Akşama kadar evden çıkmadım; sezlongta, (Teehhül âleminde) romanımı okudum.

Nerede (Zavallı Necdet), nerede bu... Arada dağlar var.

Tayfur'un düğünü yarın... Hiç de yüreğim çarpmıyor...

14 Mayıs

Köşkün bahçesinin önünde, boydan boya, sıra sıra araba; konak arabaları, kira arabaları muhacir arabaları... Bir ucu, tiyatrocu Hasanın kardeşi Hacı Fitilin evinde, öbür ucu, Kilerci başının köşkündee.

Kapıda, karınca gibi insan kaynıyor; herkes, içeriye girebilmek için, birbirini kakıştırıyor. Bileti olmıyanın göğsüne dayanıyorlar, ite kaka, geri çeviriyorlar.

Kapının iki kanadı arasında, zebellâh gibi bir kapıcı, sırmalı poturlarını kiymiş, Karadağ tabancasını takmış, kolları çaprazvari gerip korkunç gözlerini açmış.

Yanında, leylek gibi iki haremağası; ikisinin de elinde gümüş saplı kırbaç; kılık kıyafetsizce kadınlara: (içeri girmek yasak!) diye yapıştırıyorlar kırbacı.

İç taraftaki redingotlu iki bey, kalabalığa meram anlatacağız diye nefes tüketiyorlar.

Kırantasını, Ayşe hanım tanıdı. Babıâli'de mümeyyizmiş, güzel sesi varmış.

— Ahsen bey! Ahsen bey! diye seslenerek eliyle işaret etti.

Adamcağız, bizi görür görmez, haremağasının birine yol açtırdı; bilet bile sormadan bizi içeri aldı.

Tayfur Şani beyin köşküne ilk defa olarak giriyorum.

Daha öğle bile olmadığı halde bahçenin içi hıncahınç. İkindiden sonra dolacak kalabalığı kıyas edin. Önümüzden girenlerin arkalarına katıldık.

Bahçenin sağ tarafı, selâmlık kısmına tesadüf ediyor. Küçük küçük bölükler, önleri şehnişinli daireler, taflanlar arasında kaybolmuş kameriyeler, havuzlar, lâklar...

Boylu boyunca, hasır sandalyeler ve masalar dizilmiş... Beyden, efendiden birçok kimseler oturmuş. Kimisi koltuklara kurulmuş, kimisi ayakta.

Bu zatlar, her halde Tayfur beyin samimî ve teklifsiz ahbapları olacak.

Üstüne tente gerili bir kameriyede, on, onbeş kişi ve ortadaki masanın üstünde sazlar. Bunlar da, beylerden mürekkep ince saz heyeti.

Selâmlığın önündeki bütün bu halk, gözünü dört açmış, geleni, gideni seyrediyordu.

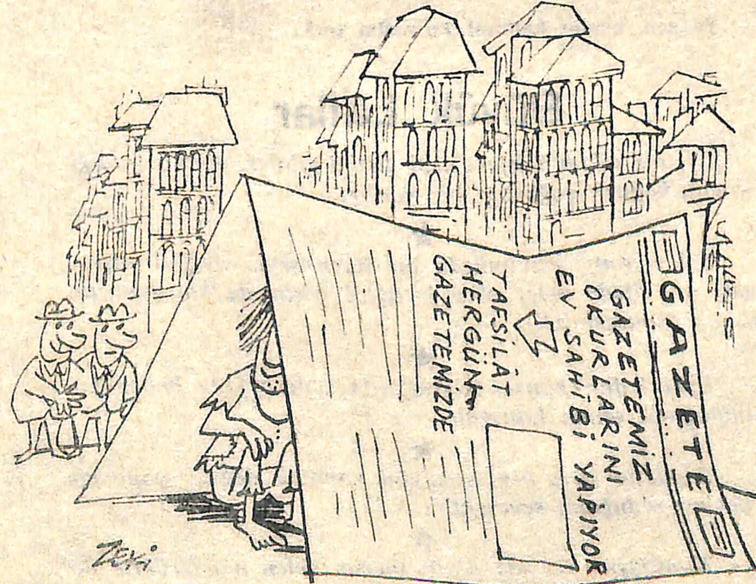
Bahçenin sol tarafında, komşu köşkün selâmlık bölüğü var. Oranın balkonu da, erkeklerle dolu. Hepsi, omuz omuza, düğüne gelen hanımları temaşada.

Bütün nazarlar bize dikildi. Beyler, birbirlerini dürte dürte, bizi gösteriyorlar.

İsabet ki Agavniye, biraz geriden gelmesini tembih etmiştik.

Bugünkü tuvaletime, hakikaten diyecek yoktu. Düğün evindeki vükelâ hanımlarından, vüzera kızlarından daha şıktım, daha üstündüm.

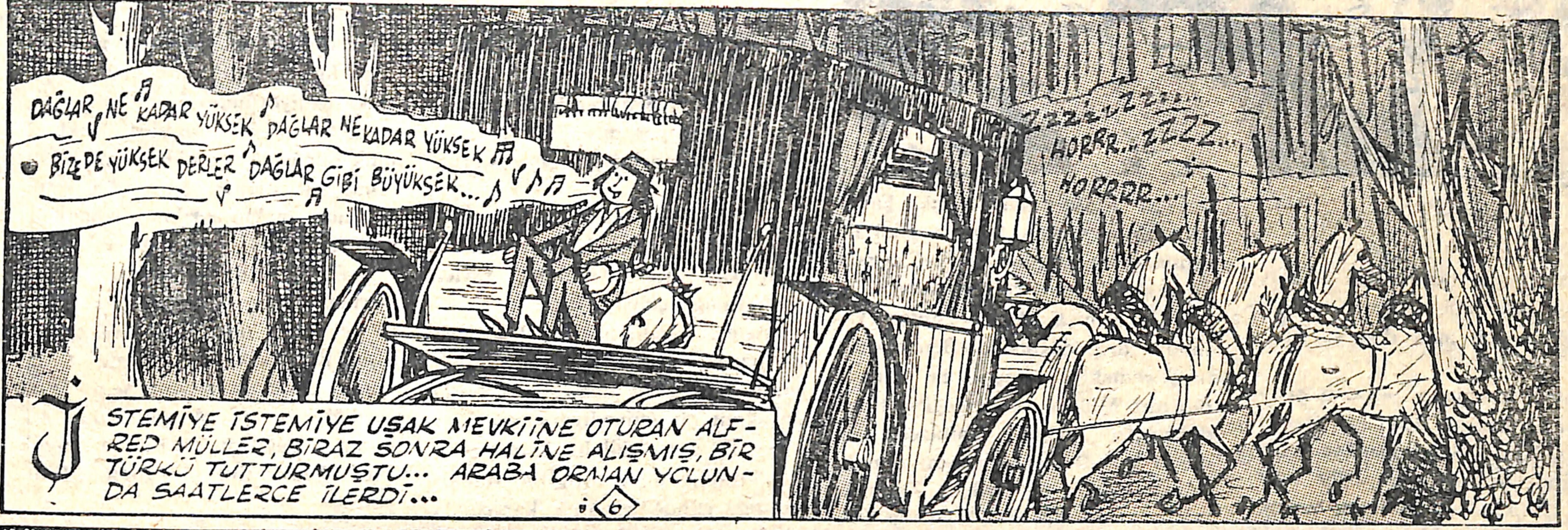
(Devamı var)



— Bak birini ev sahibi yapmış bile!...

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN









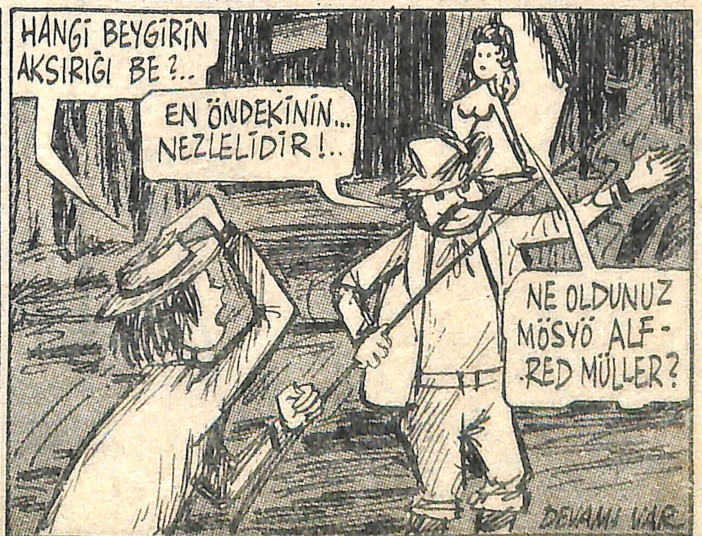


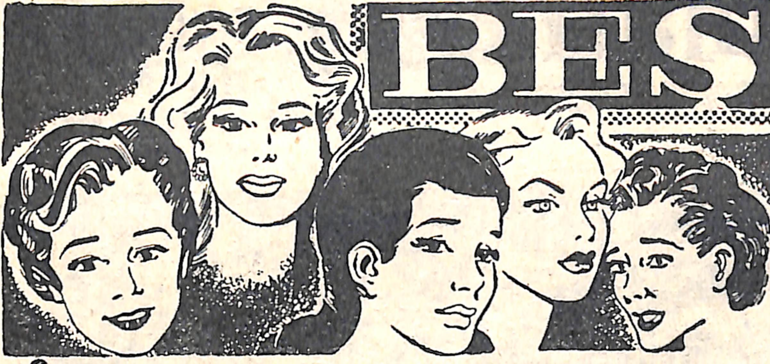












BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 37 —

Dexter onun boynundan hafifçe öperek, «Benimle beraberken eğleniyorsun değil mi?» diye sordu.

«— Evet.»

Dexter mırıldandı. «Şimdi seninle şehre döneriz. Ben sana kahvaltı hazırlarım. Sana şimdiye kadar kahvaltı hazırlamadım değil mi?»

«— Hayır... Fakat bu çok hoşuma gidecek. Aklıma bir şey geldi. Hiç uyumadan bekliyelim, sonra da beraber kiliseye gidelim.»

«— Kiliseye mi?»

April, «Seninle tanıştıktan sonra kiliseye gitmez oldum,» dedi. Babama her pazar sabahı kiliseye gideceğime dair söz vermiştim. Fakat seninle tanışalı, pazarları pek geç kalkıyorum.»

«— Benimle tanışmadan evvel kiliseye kaç defa gittin?»

April mahçup olmuştu. «İki defa... Buraya ilk geldiğim haftalarda. Kendimi o kadar yalnız hissediyordum ki...»

Dexter sanki kendini temize çıkarmak istiyormuş gibi bir tavırla, «O halde beni kabahatli bulma,» dedi.

«— Seni kabahatli bulduğum yok ki sevgilim. Kiliseye beraber gitseydik iyi olurdu diye düşünüyordum.»

Dexter, «Sana şimdiye kadar şunu veya bunu yapmanı istediğimi söylemedim,» diye başladı. «Seni istemediğim bir şeyi yapmağa katiyen zorlamadım. Öyle değil mi?»

«— Evet.»

«— O halde dır dır edip durma.»

April'in gözleri yaşarmıştı. «Dexter bazan çok sert oluyorsun. Bunun sebebini de anlıyamıyorum.» İçinden de, «Keşke hüngür hüngür ağlamağa başlasam,» diye düşünüyordu. «O zaman bu gelişi güzel lâflariyle beni ne kadar kırdığını daha iyi anlar.»

«— Ben ne söyledim ki?»

«— Dır dır ettiğimi söyledin...»

«— Ediyorsun ya...» Dexter ayağa kalktı. Şefkatle, «Haydi gidelim artık,» dedi. «Biraz sonra kapıyı kitlerler, biz de seninle terasda uyumak mecburiyetinde kalırız.»

Döşemesi pırıl pırıl cilâlı balo salonundan geçerek, vestiyere doğru gittiler. Dexter önde, April arkada yürüyordu. Dex smokinle de ne kadar yakışıklı olmuştu! Onunla o kadar iftihar ediyordu ki. Muhakkak annesi de oğluyla iftihar etmekteydi, zira kadın bütün gece gözleriyle onu takip edip durmuştu. April'e aldırmamıştı bile. Fakat gece sona ererken April'in elini de samimiyetle sıkmış ve «Yakında muhakkak beraber öğle yemeği yiyelim,» demişti. April, «Aman Yarabbi,» diye düşündü. «Ben onunla nasıl yemek yer, onunla ne konuşabilirim? Muhakkak yemeği üstüme dökerim.» Fakat inanılacak şey miydi bu? Dexter'in annesi onunla yemek yemek istiyordu. Kadının, Dexter'in gezdiği hattâ yattığı kızlardan çok April'le alâkadar olduğunu, onu sevdiğini anlamıştı her halde.

Dexter Jaguar'ın üstünü kapadı, içerisi sıcaktı artık. April ellerini mantosunun cebine sokarak genç adama gülümsedi. «Sen gelmesen bile ben bu sabah kiliseye gideceğim.»

Dexter omzunu silkti. «Birdenbire pek dindar kesildin.»

«— Son zamanlarda şansım açıldı da ondan. New York'da olmam, iş bulmam, seninle tanışmam, senin benim için yaptıkların... Bunlar için teşekkür etmek istiyorum.»

Dexter, «O halde benim için de bir şey yapmalısın,» dedi.

«— Senin için her şey yaparım. İstediğin nedir söyle?»

Dexter yola bakıyordu. Hafifçe gülümsiyerek başını salladı. «Beni reddetme artık.»

«— Dexter! Seni reddettiğim yok.. Seni çok seviyorum.»

«— Bu sevincini hiç de göstermiyorsun.»

«— Bilâkis gösteriyorum.» April kıpkırmızı kesilmişti, başını önüne eğdi. Öpüşürken yaptıkları şeyleri hatırlamağa çalışıyordu.

Dexter, «Senin ahlâk telâkkilerin de garip,» dedi. «Beni reddettiğin takdirde senden daha fazla hoşlanacağımı mı zannediyorsun?»

«— Elimde değil bu benim...»

«— Gülünç bir mantık bu! Her şey insanın elindedir. Ama karşısındaki bir takım bahaneler uyduracak kadar basit bir insansa, o zaman onunla konuşmamak, kendisini görmemek daha iyi olur.»

April, «Yalvarırım, benimle kavga etme,» diye fısıldadı. «Bu akşam o kadar mesudum ki.»

Dexter soğuk bir tavırla cevap verdi. «Kavga etmiyorum. Sonunda «evet» diyeceğini biliyorum, April. Bu işi uzatmakla ikimize birden azap çektirmenin sebebini anlıyamıyorum, işte o kadar.»

«— Çok müteessirim.»

«— Müteessir olmadığın belli.»

Uzun bir müddet konuşmadılar. Nihayet April, «Dexter?» diye sordu. «Sen bâkire olmayan bir kızla evlenir misin?»

«— Tabii.»

«— Bir sürü âşıkı olan bir kızdan bahsetmiyorum... Seninle gezmeğe başladığı zaman bâkire olan bir kızı kasdediyorum.»»

Dexter, «Kızın bir sürü âşıkı olmuş olmasına da aldırmam,» dedi. «Onu seviyorsam, ömrümün sonuna kadar ondan ayrılmak istemiyorsam, kızla evlenirim, işte o kadar.»

April dudaklarını yalıyor, sinirli parmaklariyle paltosunun eteklerini çekiştirip duruyordu. «Kızla sevişen ilk erkek sen olursan... O zaman... Onun buna sırf seni... Çok sevdiği için razı olduğunu da... Anlarsın... Değil mi?.. Bunun büyük bir... Fedakârlık olduğunu... Bilirsin...»

Dexter kati bir tavırla, «İşte bu yüzden bir bâkire ile yatmaktan hiç hoşlanmam,» diye cevap verdi. «Sana dünyanın, hayatlarının en kıymetli şeyini verdiklerini zannederler... Halbuki sana ne verirler? Canları yanar... Ne yapacaklarını bilmezler... İnsanı pişman ederler... Bir kızın bâkire olduğunu anlayınca, hemen onun yanından kaçarım.»

April hiddetle, «Ama ben bâkire yim,» dedi.

Dexter uzanarak genç kızın elini tuttu. «Sen başka...» Şaka edermiş gibi de hafifçe gülüyordu. «Seni seviyorum, onun için bu kadar rahatsızlığa katlanmağa da hazırım.»

«— Dexter! Senin için mukaddes olan hiçbir şey yok mu?»

«— Bu mukaddes değil.»

«— Mukaddes olan nedir öyleyse?»

Dexter, «Aşk,» dedi. «İki kişinin arasındaki o his... Konuşurken veya sessiz sedasız otururken duydukları... Hissetme, sevme kabiliyeti. Eğer bir kızı seviyorsam, bunun tam bir münasebet olmasını isterim, yarım bir dostluk değil. Onunla daima beraber olmayı arzu ederim, gece ayrılırken iki mektepli gibi güreşmeyi değil...»

April başını önüne eğerek, «Güreşmiyoruz ki,» diye mırıldandı.

«— Belki sen buna şerefini koruma, ismini veriyorsun. Bense bu hali gayet sıkıcı buluyorum.»

April, «Ne yapacağımı bilmiyorum,» dedi.

Dexter'in sesi lâkayttı, fakat onun da incinmiş olduğu anlaşılıyordu. «İstediğini yap.»

April hafifçe, «İstediğimden korkuyorum,» diye fısıldadı.

Dexter, «Seni teşvik etmemi benden bekleme,» dedi. «Sonradan beni hayatını mahvetmekle itham etmeni istemem.»

«— Sen benim hayatımı mahvetsin ki!»

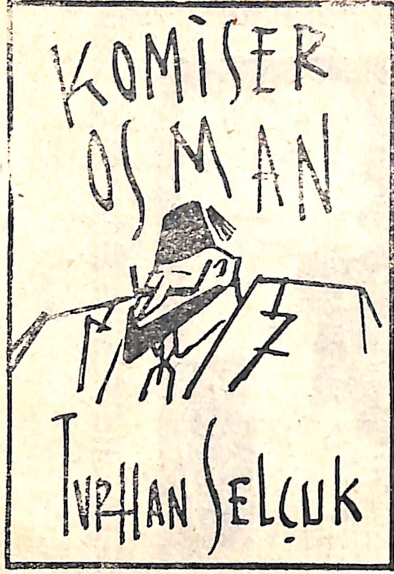
«— Mersi...»

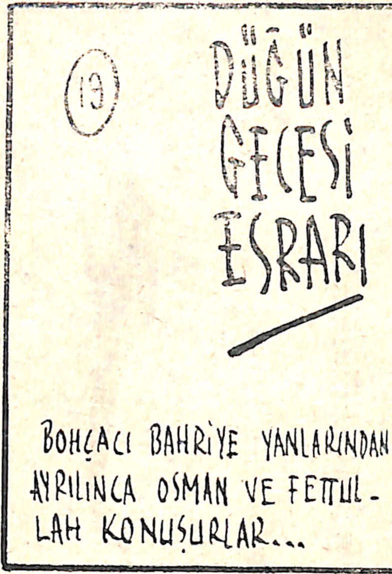
«— Ah, Dexter.»

(Devamı var)



Ümit kapısı!


KOMISER OSMAN
TURHAN SELÇUK

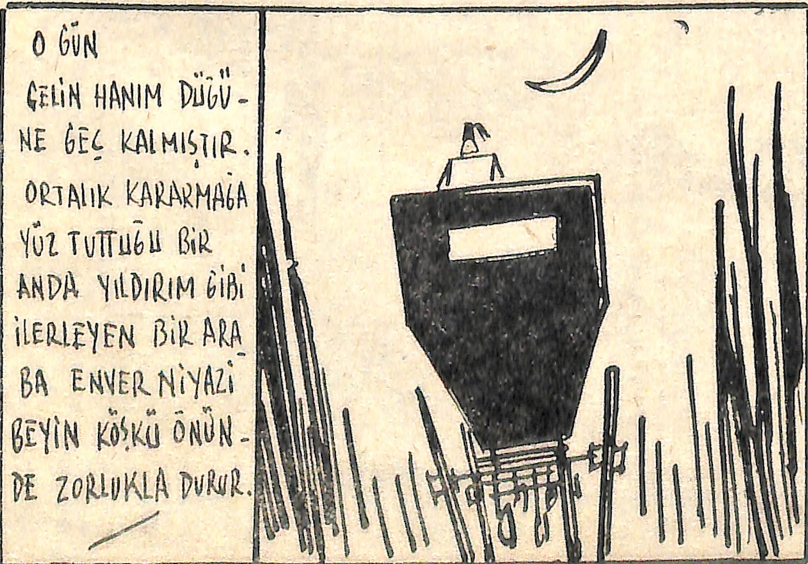

13
DÜGÜN GECESİ ESRARI
BOHÇACI BAHRİYE YANLARINDAN AYRILINCA OSMAN VE FETTUL-LAH KONUŞURLAR...


FETTULLAH, HABERİN YOK GALİBA SENİN. DÜN GECE YİNE BİR DÜGÜN GECESİ SOYGUNU OL-MUŞ. TARİFLER YİNE UYGUN ÖNCE-KİLERE..
BENİM AKLIM KARIŞTI KOMİSE-RİM. ALLAH KO-LAYLIK VERSİN


YENİ NİKÂH İÇİN HAZIRLIKLARA GİRİ-ŞEN KOMİSER BİR TARAFTAN DA SON SOYGUNU TETKİK EDER... BOŞ ZA-MANLARINDA İSE FETTULLAHLA BİRLİK-TE KADIKÖYDE GE-ZER, EĞLENİRLER.
BAK, ENVER NİYAZİ BEY BU İŞTE! MÜTHİŞ HOVARDA ADAM. BİR HAFTA İÇİNDE İKİNCİ NİKÂHINI KIYIYOR.
AŞKOLSUN. SOYGUN-DANDA MI KORKMUYOR...

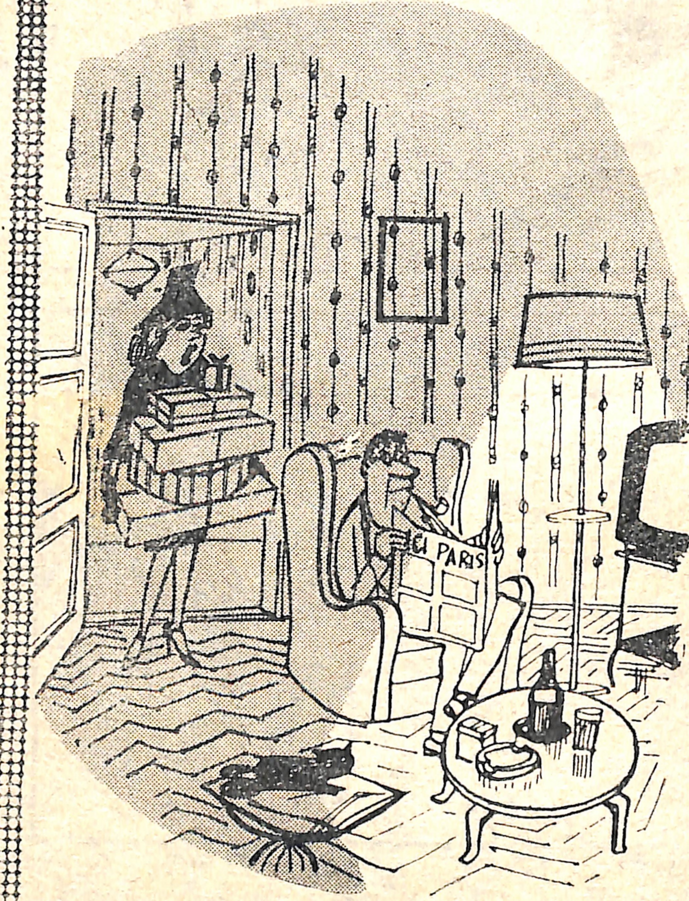

İNCE NAZİF, ENVER NİYAZİ BEY DENEN HOVARDA MİLYONER BU İŞTE.
KALEM EFENDİ-Sİ TİPLİ BİR ADAM. NASIL YAPMIŞ BU PARAYI


DÜGÜN GÜNÜ GELİR ÇATAR. KOMİSER HER ŞE-YİN GAYET TABİİ OLMASI İÇİN ELİN-DEN GELENİ YAP-MIŞTIR. DAVETLİLER MEMNUN GÖRÜN-MEKTEDİRLER...
ENVER NİYAZİ BEY SAYESİNDE BİR HAFTA İÇİNDE İKİ DÜGÜN GÖRÜYORUZ. GÖZLERİ-MİZ VE MİDELERİMİZ BAYRAM EDİYOR DOĞRUSU..


O GÜN GELİN HANIM DÜĞÜ-NE GEÇ KALMIŞTIR. ORTALIK KARARMAĞA YÜZ TUTTUĞU BİR ANDA YILDIRIM GİBİ İLERLEYEN BİR ARA-BA ENVER NİYAZİ BEYİN KÖŞKÜ ÖNÜN-DE ZORLUKLA DURUR.


VE BAHÇE KAPISINDAN İLERİ SÜZÜLEN DÖRT HANIM, PATİKADAN KÖŞKE DOĞRU İLERLEMEĞE BAŞLARLAR...
DEVAMI VAR

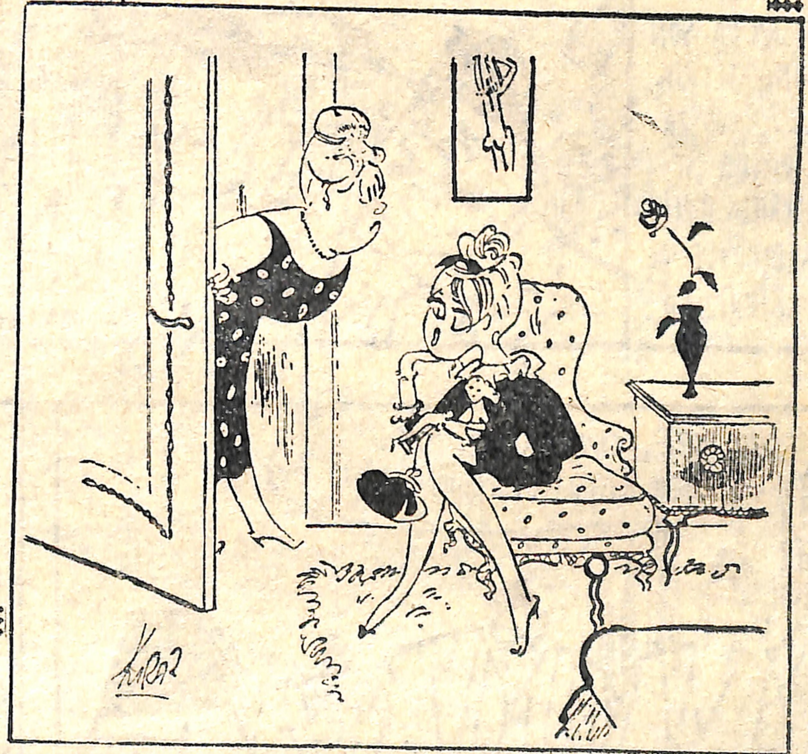
dünya
KARİKATÜRLERİ



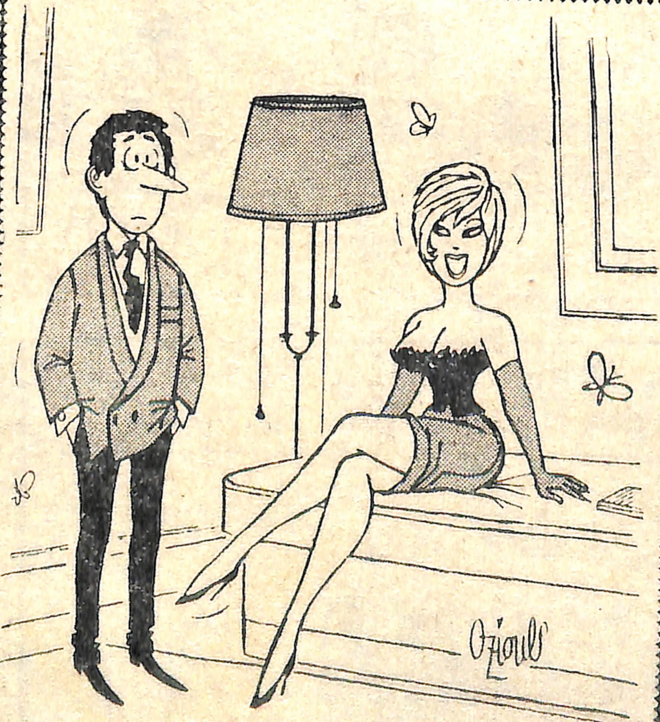
—KOCACIĞIM, KAPA GÖZÜNÜ, AÇ CÜZDANINI!



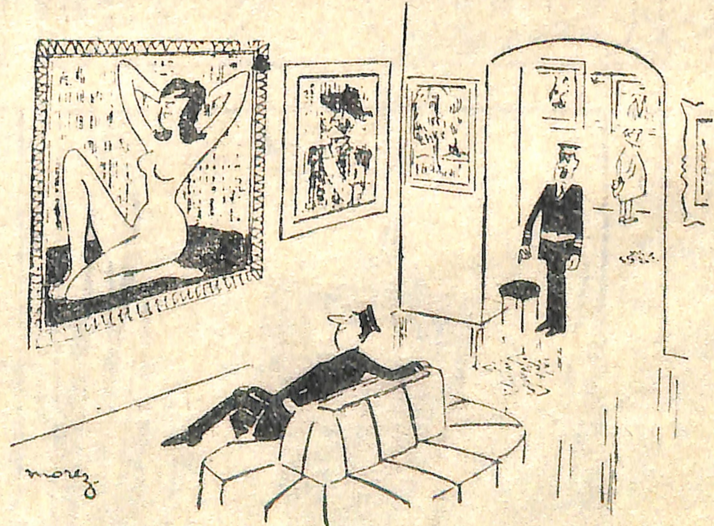
—POOOL, BEN BURADAYIM!



—NİYE GİTMİYORSUN KIZIM?
—BİRAZ BEKLETMEK İÇİN!



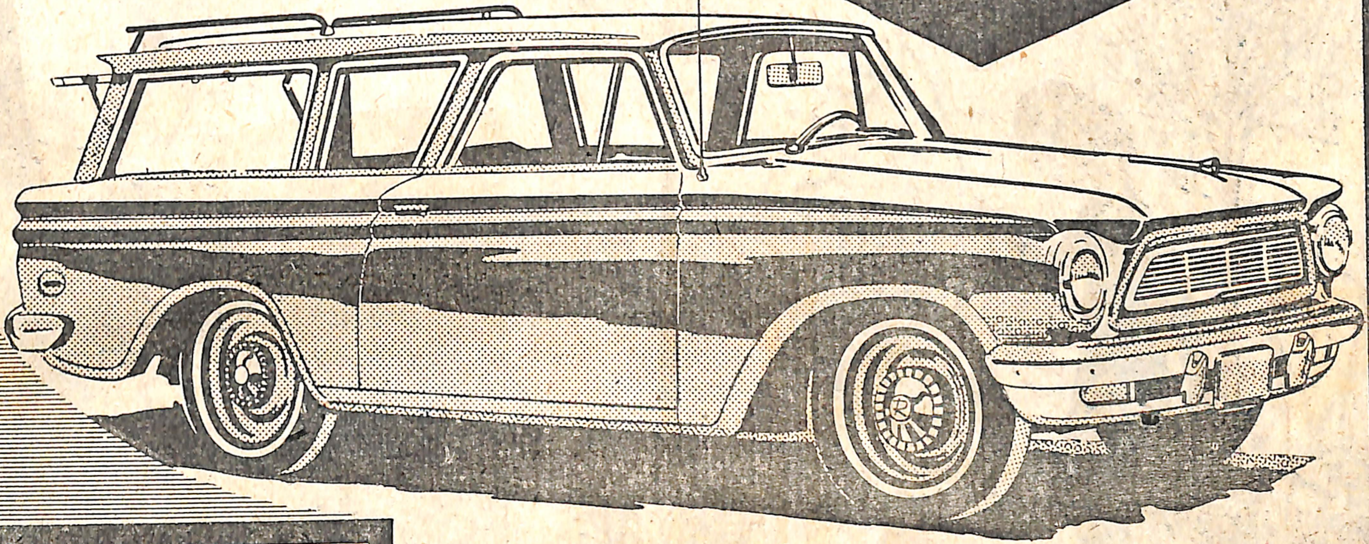
—BENİ BAŞININ ÜSTÜNDE Mİ TAŞIYACAKSIN? YAAA, DEMEK SENİN OTOMOBİLİN YOK!..



—ALBER, SON DEFA SÖYLÜYORUM, SENİN YERİN BURASI!..

1962 BÜYÜK
PURO-FAY MÜSABAKASINA
mutlaka katılınız

1 TALİHLİYE
Bedava
1962 model, yepyeni bir
RAMBLER
AİLE ARABASI



MÜSABAKAYA İŞTİRAK ÇOK KOLAYDIR:

3 adet Puro Tuvalet Sabunu ambalâjı ile birlikte 3 adet yuvarlak Fay Temizleme Tozu üst kapağı biriktiriniz. Bunları bir zarfa koyup zarfın arkasına açık adresinizi yazarak P. K. 572 İstanbul adresine en geç 25 Haziran akşamına kadar postalayınız

MÜHİM:

a) Mektuplarınızı katiyen taahhütlü göndermeyiniz (pratik güçlükler oluyor)

b) Zarfların üstüne P. K. 572 — İstanbul'dan başka birşey yazmayınız (Puro Fabrikası v. s. gibi)

PURO - FAY MÜSABAKASI TALİHLİLERİ - 1 TEMMUZDA BELLİ OLACAK:

Müsabakaya iştirak edenler arasında Noter huzurunda yapılacak kur'a sonunda 1 talihli RAMBLER AİLE ARABASINI, 100 talihli bir düzine Puro, 100 talihli 1 düzine Fay, 100 talihli 1 kutu Arı Bisküisi kazanacaktır.

RAMBLER 62, halen Amerikada en çok aranan ve en çok satılan arabalardandır. En küçük arabalardan daha ekonomiktir (4 şişe ile 210 km.) Puro Fabrikasının hediyesi Rambler 62'yi, İstanbul, Levent, Büyükdere Cad., Puro Tuvalet Sabunu ve Fay Temizleme Tozu Fabrikalarında bizzat görebilirsiniz

terkibinde bol köpüklü deterjan bulunan FAY TEMİZLEME TOZU, en iyi kalite ve kalitesine kıyasla piyasanın en ucuz temizleme tozudur



Köpüklü - Deterjanlı



Herşeyi Daha İyi Temizler



Terkibinde, krem hassaları bulunan PURO TUVALET SABUNU kalite mükemmeliyeti bakımından piyasada satın alabileceğiniz en âlâ Tuvalet Sabunu ve en müessir güzellik müstahzarıdır.

Bol Köpüklü ve Nefis Kokulu



Tuvalet Sabunları %de 100 saftır

2196 - 56

Bir Rüzgâr Esti...

ŞIIRLER

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Pek yakında çıkıyor. Fiatı 5 lira. Siparişlerinizi şimdiden yapınız. Satış merkezi: Akbaba yayınevi - İstanbul

AK. 57

Akbaba



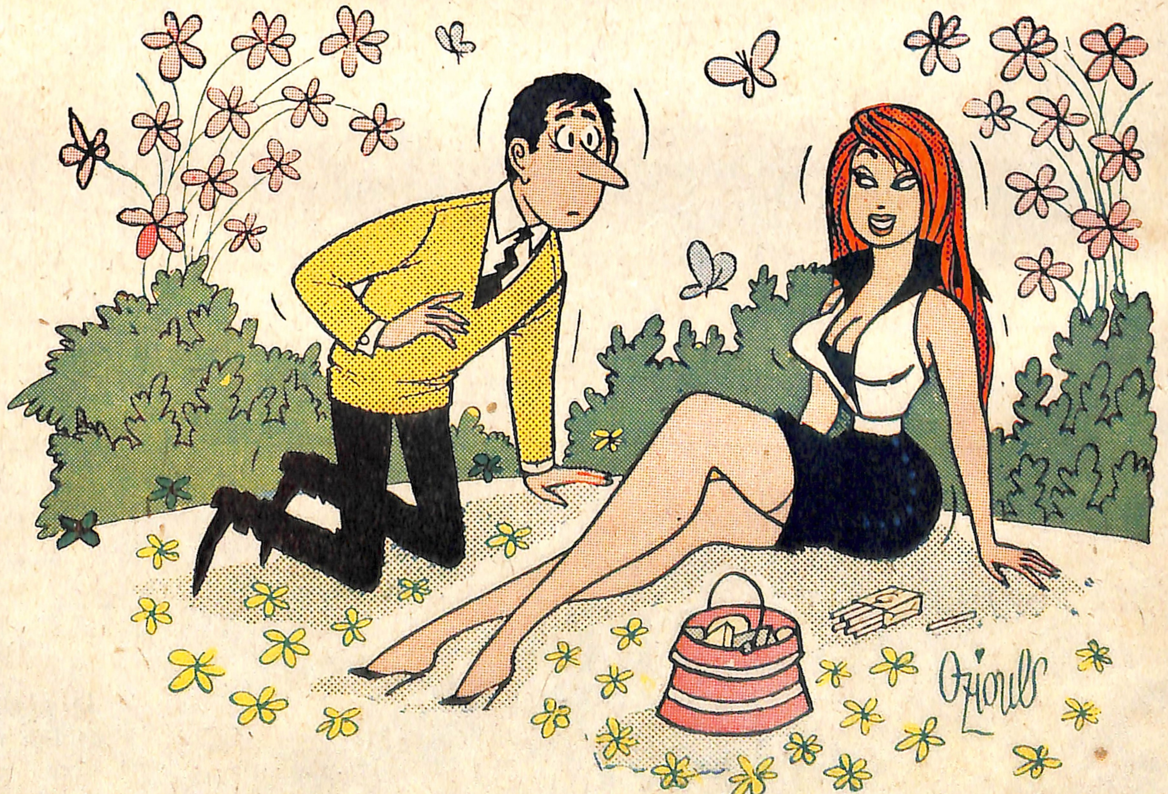
–BU KAMÇI BANA HAYAT VERİYOR... NE KADAR HIZLI VURURSAN, O KADAR BAHTİYAR OLUYORUM!



–SU NEREYE KADAR GELİYOR ?..
–SÖYLEMESİ ÇOK ZOR!



–ŞEKERİM SOYUNUP MAYOMU GİYECEĞİM BİRAZ GÖZLÜKLERİNİ ÇIKAR!



–MAKSADINIZIN CİDDİ OLDUĞUNU, BENİMLE EVLENMEK İSTEDİĞİNİZİ BİLSEYDİM, BİRAZ DAHA KAPALI GİYİNİRDİM!